

PERRY RHODAN

204

Kurt Brand PARAZIT

Přeložil František Fabián

Hlavní fyzik doktor Spencer Holfig měl zase jeden ze svých cholerických záchvatů. Bouchl pěstí do stolu, smetl z něj výpočty a řekl svému kolegovi z matematické fakulty, doktoru Hongu Kaovi: „Končím, kamaráde! Přece mě nebude mít za blázny tenhle systém hvězdných dvojčat. Jestli vás to ještě baví, vrtat se celou noc ve výpočtech, jen klidně pokračujte. Já toho ale nechávám."

„Ale, ale, kolego," pokoušel se malý doktor Hong Kao uklidnit svého kolegu. „Copak jste teprve před hodinou neřekl, že nám to jde dobře?"

Tloušťák Spencer Holfig si projel oběma rukama sněhobílé vlasy. „To jsem řekl," připustil. „Ale co se stalo potom, Kao, no? Pak jsme dospěli k nesprávným závěrům. Pořád ještě nemůžeme stoprocentně dokázat, že tahle hvězdná dvojčata jsou stanicí na cestě ke galaxii Andromeda.

Nebo snad můžeme?"

„To zatím ne," připustil Hong

Kao, „ale všechno na to ukazuje. Podle mého názoru bychom měli zkusit získat důkaz, že tahle soustava je přenosová stanice mezi Andromedou a Mléčnou dráhou. Čtyři z osmi planet jsme už prohledali. Prohledat ostatní by nemělo být tak nebezpečné, už máme zkušenosti."

Slova doktora Honga Kaa neudělala na Spencera žádný dojem. Byl rozhodnut, že se už dneska tímto problémem zabývat nebude. Nesmiřitelně to také vyjádřil: „Pokud jde o váš obdivuhodný optimismus, s nímž tvrdíte, že jsme nasbírali zkušenosti, tomu ať věří, kdo chce," rozhlédl se po spolupracovnících. „Pánové, pokud míníte pokračovat v práci, můžete tak po libosti činit s doktorem Kaem. Mě ale omluvte."

A odešel.

Ve stejné době vzbudili šéflékaře doktora Ralfa Artura.

„Prosím?“ přihlásil se do interkomu. „Co se děje?“

Na obrazovce viděl doktora Breukena, lékaře zodpovědného za medicentrum CRESTU II.

„Smím vás požádat, abyste přišel na ošetrovnu? Před třemi hodinami sem dopravili technika se zvláštními příznaky choroby. Vypadá to velmi zajímavě.“

Doktor Ralf Artur by byl mnohem raději pokračoval ve spánku. Jenom pro formu se zeptal: „Diagnóza?“

„Diagnózu není možno stanovit!“ zněla odpověď. To Artura docela probudilo. „Budu na ošetrovně za několik minut.“

Doktor Artur studoval výsledky dosavadních vyšetření. Několikrát přikývl. Když odložil papíry, obrátil se k nemocnému.

„Jak se cítíte?“

„Dobře, doktore. Už jsem třikrát navrhoval, aby mě propustili, ale prostě mě nenechají odejít.“

„A jaké jste měl potíže, když jste sem přišel?“

„Měl jsem pocit, že se zadusím.“ Technik zmlkl, protože šéflékař Artur se zase vrátil k nálezům. Po krátkém prostudování se podíval na Breukena.

Technika tento pohled znepokojil. „Copak jsem nemocný? Vždyť mně nic není!“

Nikdo mu neodpověděl. Odborným výrazům lékařů nerozuměl. Šéflékař Artur se vyptával ostatních lékařů.

Dočasné ochrnutí motorických a vasomotorických nervů, příčina ochrnutí neznámá, nemožnost stanovit diagnózu. Nedalo se také vysvětlit, proč ochrnutí najednou zmizelo.

„Vaše stanovisko?“ zeptal se Breuken šéflékaře.

V téhle chvíli se doktor Artur nechtěl uchýlit k operaci. „Nemám kontrolní nálezy, pánové. Přezkoumejte sílu nervových proudů a poměr, v jakém jsou k proudům ve svalech.“

Breuken předal interkomem pokyny robotům. Technik se smíšenými pocity sledoval, jak roboti vcházejí s blýskajícími se aparáty a rozestavují je kolem jeho postele. Aniž by ho to zabolelo,

zavedli mu do těla tucet sond. Tiché šumění ukazovalo, že aparáty jsou v činnosti. Potom se zdálo, jako by na něj lékaři zapomněli, otočili se zády a dívali se na ukazatele hodnot na přístrojích.

Technik se napjatě díval na vedoucího lékaře, když se zase objevil u jeho postele.

„Jste zdravý. Mohli bychom vás propustit a poslat zpět do služby, kdybychom věděli, jaká byla příčina vašeho záchvatu dusnosti. Protože jsme na to ještě nepřišli, musíte zatím zůstat na ošetrovně. Můžete ale vstát.“

Sondy zmizely. Něco zasyčelo, když robot sondy vložil do sterilizačního přístroje. Ralf Artur se díval, jak technik vstává, sahá po svých šatech a obléká se. Ostatní lékaři mu uvolnili místo.

„Prosím, vyjděte na chodbu a chod'te jako obvykle.“

Pohled technika jasně vyjadřoval, že si připadá jako pokusný králík. Otevřel dveře, najednou sáhl do vzduchu, rozhodil obě paže a přitom zachroptěl.

Dva lékaři ho zachytili a uložili zpátky do postele.

„Sondy!“ nařídil vedoucí lékař.

Čtyři roboti zavedli sondy. Znovu se rozběhl přístroj ke kontrole nervových proudů. Automatika ukazovala u každé nové hodnoty také hodnotu z předešlého vyšetření.

„Stop! Sondy 6,7,9 a 10 přemístit k sondě 8!“

Přístroj byl vypnutý.

„Sondy jsou zavedeny.“

Vedoucí lékař zase uvedl přístroj do činnosti. Stále pozoroval pacienta. Jeho stav se trochu zlepšil, ale pořád ještě trpěl dechovými potížemi.

Nyní se objevily hodnoty, které jednoznačně ukazovaly, že na určitém místě je nervové proudění v technické těle blokováno.

„Šok!“ nařídil šéflékař Artur, aby tuto blokádu odstranil. Tělo bezvědomého pacienta se v šoku vzepjalo.

Šéflékař Artur se podíval na Breukena. Šok neměl na pacienta žádný účinek. „Injekce!“ řekl ochraptěle. Dvě injekční pistole zasyčely a předaly obsah svých ampulek.

„Stav povážlivý. Selhání krevního oběhu. Puls kolísá. Žádná změna. Pacient modrá...”

„Podchladit!" zvolal šéflékař. Už stiskl poplašné tlačítko.

Ani ne ve dvaceti vteřinách se objevili další roboti.

Nebylo už jich třeba. Ani přístrojů, které přinášeli. Stav technika se rázem významně zlepšil. Zatímco se skupina lékařů na bezvědomého bezradně dívala, jeho dech zase zesílil. Puls byl opět pravidelný. Krevní tlak se ustálil. Modré zbarvení kůže zmizelo.

Šéflékař Ralf Artur vyšel se svým kolegou Breukenem na chodbu.

„Rozumíte tomu? Já ne. Ale jsem vám vděčný, že jste mě vzbudil, Breukene. Tenhle případ je velmi zajímavý. Jaký na to máte názor?"

„Nemám žádný názor. Připadám si zcela bezmocný." Breuken se neodvážil zeptat svého nadřízeného, jaký názor má on.

„Breukene, kde ten muž pracuje?"

„V hangáru pomocných člunů 2. Ještě nebyl nemocný. Co mě ale zarazí, je skutečnost, že jsme nic nezmožili s injekcemi."

Šéflékař svůj názor nevyslovil. Řekl jen: „Musím si to všechno ještě jednou projít. Něco na průběhu té choroby není normální. . ."

Na třetí palubě CRESTU II potkal Šéflékař Artur hlavního fyzika doktora Holfinga.

Doktor Artur mu popřál dobrý večer. Ve stejnou chvíli mu doktor Holfing přál dobré ráno. Oba se zarazili, zastavili se, lékař těžce oddychoval. Holfing si ho prohlížel.

„Hotovo?" zeptal se fyzik lakonicky.

„Skoro," odpověděl doktor Ralf Artur a zívł, přidržuje si před ústy ruku. „Co dělají naše sluneční dvojčata?" ptal se jen ze zdvořilosti.

„Už byste měl být v posteli, Arture," poradil mu chladně Spencer Holfing. „Spánek je vždycky ta nejlepší medicína. Co se vlastně stalo, že vás to tak zmohlo?"

Šéflékař znovu zívł. „Onemocnění, Holfingu. Vlastně nic zvláštního. Záchvaty dusnosti, selhání krevního oběhu a tak dále. Jen nevíme, co ty záchvaty vyvolává. A co vaše práce?"

Doktor Holfing mávl rukou. „Taky přešlapujeme na místě. Je to přirozené, když si uvědomíte, že tenhle systém byl vytvořen uměle!

Jistě, Arkonidané kdysi s Arkonem také něco podobného provedli. Ale tohle jsou dvě slunce v průměru víc než jeden milion kilometrů a jsou od sebe vzdáleny pět milionů kilometrů. Už jenom přitažlivost, která vzniká tímhle blízkým sousedstvím, činí věc nepravděpodobnou. Ale svými řečmi vás jenom zdržuju. Pro vás je teď noc. Pro mě začíná nový pracovní den. Dobře si odpočiňte, Arture."

Rozešli se. Šéflékař zašel do své kabiny a o pět minut později už spal.

Doktor Holfing vstoupil do velké pracovny, ve které stály tři počítače. Nečekal ani, že tady ještě uvidí kolegu Kaa, tím víc byl překvapen, že je tu i Perry Rhodan.

„Přišel jsem se podívat, Holfingu, jak jste daleko s prací."

Fyzik se zatvářil nespokojeně.

„Pane, tenhle systém nás staví po fyzikální a matematické stránce před řadu záhad. Pole přitažlivosti mezi oběma slunci je jednou z těchto záhad. Zjistili jsme nepředstavitelné hodnoty. Ale prosím vás, pane, abyste nám nechal ještě čas, abychom se mohli blíže seznámit s novými, pro nás dosud neznámými okolnostmi."

Perry Rhodan ho nechal domluvit. Teď se na něj zkoumavě podíval.

„Holfingu, máme dost času?"

„Pane, musíme si čas udělat," zapřísahal ho expert.

Rhodan zavrtěl hlavou. „Já se na to dívám jinak. Jsme asi devět set tisíc světelných let hluboko v mezigalaktickém prostoru. Andromeda je vzdálená přibližně pět set padesát tisíc světelných let. S CRESTEM II se nedokážeme na Andromedu dostat a tím méně se vrátit zpět do Mléčné dráhy. Jsme odkázáni na sluneční transmitter tohoto systému. To znamená, že musíme ze všech sil usilovat, abychom odhalili stanici, která uvádí v činnost transmitter slunečních dvojčat.

Aby nás a loď Posbiů přenesl zpět do Mléčné dráhy k šestiúhelníku sluncí. Samozřejmě by mělo svou cenu, kdybychom přitom zjistili fyzikální vlastnosti tohoto umělého systému."

Doktor Spencer Holfing, prvotřídní odborník, s Rhodanovým rozhodnutím nesouhlasil. „Pane, když nebudeme postupovat systematicky, dostaneme se do nebezpečí, že se už nikdy do Mléčné

dráhy nevrátíme. Co nám pomůže, když na jedné ze čtyř planet, které nám zbývá ještě prohledat, najdeme zařízení, kterým uvedeme v činnost transmitter slunečních dvojčat? Kdo nám zaručí, že nás určitě přenese zase zpět do Mléčné dráhy? Jen my sami na to můžeme najít odpověď, když se blíže seznámíme s technikou neznámých tvůrců..."

Perry Rhodan se na fyzika ironicky podíval. „Nechcete toho trochu moc, Holfingu? Jak dlouho máme ještě zůstat tady mezi galaxiemi? Ne, Holfingu, takhle bychom se nikam nedostali. To bychom tu mohli být ještě za deset let. Nám zbývá jediná možnost. Co nejrychleji najít tu stanici, odkud se zapíná sluneční transmitter, a pak se odvážit všeho, aniž bychom na sebe vzali příliš velké riziko. Přišel jsem, abych s tímhle novým postupem seznámil vás i vaše kolegy. Projednejte to i s ostatními vědci. Pro mě za mě, můžete se poradit i s Icho Tolotem. Až dojdete k nějakému návrhu, ohlaste mi to."

„Kolik času máme, pane?"

„Dva dny, Holfingu."

„Pokusím se udělat, co se dá, pane."

Rhodan odešel. Když zůstal doktor Spencer sám, dostal cholerický záchvat. Vztekale běhal po pracovně. Příkaz šéfa, že nemají dále vědecky zkoumat problém slunečních dvojčat, ale že ho mají řešit jenom dohady, způsobil, že začal pochybovat o Rhodanově pocitu zodpovědnosti.

Doktor Hong Kao, který nepozorovaně vstoupil, ho polekal zvoláním: „Proč se zase plašíte, Holfingu?"

Čím déle mu to Holfing vysvětloval, tím víc se Kao šklebil. Nakonec kolegu přerušil: „Šéfův návrh se mi zamlouvá, Holfingu. Vám snad ne? A proč? Měl jste pravdu, když jste včera večer skončil s prací. Kdybychom se jako dosud drželi osvědčených postupů, potřebovali bychom! celé roky..."

Spencer Holfing mu vztekale skočil do řeči: „Teď mluvíte zrovna jako on, Kao!"

„Vy se chcete raději navěky točit kolem slunečních dvojčat, Holfingu? Já ne. A abych tomu předešel, jsem ochotný něco riskovat - stejně jako šéf. Jestli se nám podaří dostat se zpátky do Mléčné dráhy,

určitě sem kdykoliv zase najdeme cestu. A pak, s několika tisíci kolegy a nákladem výzkumných aparatur, nebude tak těžké přijít tomuhle slunečnímu transmitteru na kloub." Pak, Spencera Holfinga opustil. Trochu předčasně. Protože sotva se za ním zavřely dveře, zalapal hlavní fyzik po vzduchu jako někdo, kdo se topí, zachrčel, roztrhl si košili na prsou, zavrával a v bezvědomí upadl na podlahu.

Mory se nenápadně dívala na svého muže. Právě se vrátil z porady. Jako obvykle na sobě nedával nic znát, ale před svou ženou nemohl nic předstírat.

Mlčky před něj postavila šálek kávy. Aromatická vůně prostoupila kabinu. Perry vzhlédl a řekl: „Díky, drahá."

Posadila se k němu. Nevypτάvala se, jak dopadlo jednání s vedoucími pracovníky techniky. Čekala, až začne mluvit sám.

Tentokrát otálel déle než jindy. Šálek kávy už měl skoro prázdný, když promluvil.

Vyprávěl jí o průběhu porady. Najednou se zarazil: „Co je, Mory? Proč jsi sebou tak trhla?"

Mory si přejela rukou čelo a bolestný výraz jí zmizel z tváře. „To nic není, Perry. Jenom mě na okamžik zabořelo v zádech. Ještě se mi to nikdy nestalo. Ale už je všechno zase v pořádku."

„Co jsi v zádech cítila, Mory?"

„Co? No prostě bolest. Jak ti mám popsat bolest? Jako by mě bodl do zad ostrý nůž. Ale teď už nic necítím. Proč se tomu tak divíš?"

Perry Rhodan jí ještě neřekl, že našli hlavního fyzika doktora Spencera Holfinga v bezvědomí. A že se o něj na ošetřovně teď stará grémium lékařů. Nejvíc ho na tom znepokojovalo, že na Holfinga žádný použitý prostředek neúčinkoval.

„Tak pověz, Perry!" Jeho žena už byla netrpělivá.

Zkusil se usmát. „Mám o tebe starost, Mory!"

„Nezapomínáš, že mám také buněčný aktivátor, takže nemůžu onemocnět?"

„Právě proto mě leká, že jsi ucítila bolest v zádech. Chápeš? Ty bys žádnou bolest cítit neměla."

Měl pravdu. Mory znejistěla.

„Třeba aktivátor na okamžik selhal, Perry.“

Když se na ni podíval, zmlkla. Její nejistota se prohloubila. „Perry, tys mi něco neřekl?“ naléhala.

Perry už na hlavního fyzika Holfinga nemyslel. Zabýval se jen otázkou, proč Mory cítila bolest.

„Nic ti nezamlčuji, Mory. Už sis někdy všimla, že tvůj buněčný aktivátor nepracuje bezvadně?“

Přitiskla se k němu. „Kdepak, ten je spolehlivý. Neměj starost kvůli takové maličkosti, drahý.“

Perry vstal a zavolal interkomem šéflékaře doktora Artura. Ten se ho snažil uchlácholit, ale Rhodan mu odporoval: „Doktore Arture, vy neberete zřetel na to, že moje žena má buněčný aktivátor. Každý, kdo ho nosí, je bez sebemenších potíží, dokud má přístroj při sobě. Výjimky ovšem jsou, jako například bolest při úderu pěstí, zranění a podobně. Ale to je bolest, která přichází zvenčí. A i takové bolesti aktivátor velmi rychle eliminuje. Naproti tomu je zcela vyloučeno, aby nositel aktivátoru cítil bolesti nebo vůbec nějaké potíže, které pocházejí z jeho organismu. Aktivátor odstraňuje každou příčinu předem. Co tomu říkáte, doktore?“

Doktor Ralf Artur se zatvářil znepokojeně. „Pane, myslím si, že bude nejlepší, když velitelka Abroová přijde na ošetřovnu a podrobí se důkladnému vyšetření.“

Z pozadí kabiny protestovala Mory: „To nepřichází v úvahu. Já jsem zdravá a ani mě nenapadne se nechat prohlížet. Perry, ani ty mě k tomu nedonutíš. Neudělám to!“

Perry svou ženu znal. Ale šéflékař Artur byl starý mládenec a neměl tušení, čeho jsou ženy schopny, když je někdo k něčemu chce přimět.

„Pane, přece jenom bych doporučoval, aby vaše manželka...“

Za Mory práskly dveře. Byla pryč.

„No vida,“ řekl Rhodan. „Vypadá to, že nám nezbyde než respektovat přání mé ženy.“

Kapitán CRESTU II Epsalan Cart Rudo a jeho důstojníci na můstku měli plné ruce práce. Všechny agregáty gigantické kulovité kosmické lodi byly zapnuty na plný výkon a šest hodin měla probíhat zkouška, v

níž měly stroje dokázat, že snesou takové zatížení.

Cart Rudo seděl ve svém speciálním křesle před velkým řídicím pultem. Epsalan sledoval všechny přístroje. Zároveň ale také poslouchal, o čem se na můstku mluví a kdo to říká. Tu a tam měl čas ohlédnout se a zkontrolovat práci svých důstojníků.

V hluboko dole položené strojovně CREST II vyly, skučely a rámusily gigantické stroje. Jejich zvuk pronikal až na můstek. Zde přítomní mužové znali všechny zvuky a byli přesvědčeni, že se stroje v šestihodinové zkoušce osvědčí.

Major Seděnko si jako první všiml, že jeden agregát běží podivně.

„Hypergravitační agregát tři pracuje jen na sedmdesát procent. Haló, strojovno! Tady můstek. Příjem!"

Strojovna se ohlásila. Vedoucí inženýr Bert Hefrich odpověděl:

„Musím vypnout číslo tři. Také čtyřka a sedmička nepracují bez závad. Ohlásíme se znovu, až tyhle tři agregáty zase najedou. Příčinu poklesu výkonu zatím neznáme. Ale uklidňuje nás, že na nás dáváte pozor..."

Major Bert Hefrich byl známý šprýmař, ale nikdo mu to neměl za zlé. Zároveň byl také prvotřídní odborník. Podle pověstí byl schopen vmyslet se do každého stroje. Něco na tom asi bylo, protože ho vždycky žádali o radu, když ani ti nejlepší odborníci nedokázali zjistit, proč některý agregát vypadl. Bert Hefrich zatím nikdy, neselhal a v neuvěřitelně krátké době vždycky našel skrytou příčinu závady.

Ještě zbývaly tři hodiny a čtyřicet minut do zatěžovací zkoušky, když Hefrich zase uvedl v činnost hypergravitační agregáty tři, čtyři a sedm. Lakonicky ohlásil do centrály: „Ted' už vydrží!"

Sotva dořekl, ozval se poplašný signál z prostoru konvertoru dvě. Posádka už odtamtud utíkala a volala na něj.

„Ta věc se rozletí. Je to v kritickém stavu!"

Tohle nesměl vedoucímu inženýrovi nikdo říkat. „Pošlete tam roboty," zařval a řítil se do dveří nouzového východu.

Ani sám nevěděl, jak se tak rychle dostal do ochranného oděvu.

Roboti tady pořád ještě nebyli. Právě kontroloval svůj oblek, když se náhle napřímil, oběma rukama se chytil za srdce a v hlavě měl

jedinou myšlenku. To je konec!

Byl přesvědčený, že se mu zastavilo srdce.

Hefrich už neměl sílu udělat ani krok. Zachvátil ho smrtelný strach. Strach, který nedokázal ovládnout.

Zkroutil se, na čele mu vyrazil pot.

Loď... myslel si. Loď CREST, rozletí se. Konvertor - konvertory...

Potom najednou sám sebe nechápal.

Srdce mu zase tylo klidně a silně jako předtím. Bolest a strach ze smrti rázem zmizely. Za zády slyšel pochodovat roboty. Vstoupil dovnitř ke konvertoru.

„Ta věc se opravdu rozletí...” zabručel. Šel blíž ke konvertoru. V jeho ochranném obleku začala výt malá siréna poplach z ozáření.

„Ale houby,” zavrčel a vypnul sirénu. Bylo mu jasné, že tady je přímo v pekle radiace. Přední strana konvertoru byla tak rozžhavená, jak to ještě neviděl. Přístroje na přední desce byly už z větší části zničeny.

Bert Hefrich počítal s tím, že konvertor nejpozději za tři minuty vybuchne. Už dorazili roboti. Přes vysílačku zabudovanou v helmě jim dával pokyny. Roboti začali pracovat na konvertoru. Ve vysílačce slyšel hlas Epsalana Carta Ruda: „Hefrichu, ihned odejděte od konvertoru tři! To je rozkaz!”

„Hned půjdu, kapitáne. Nebo si myslíte, že si na tom stroji chci usmažit vajíčka?”

Pak vysílačku v helmě vypnul. Neměl už na povídání čas. Náhodou se podíval vpravo. Co tu bylo jinak než obvykle?

Prohlížel si ukazatele na obohacovači radiačním palivem.

Pět z osmi přístrojů ukazovalo kritické hodnoty. V té chvíli Hefrich pochopil, proč konvertor hrozí explozí. Obohacovač se zbláznil. Jeho automatika shořela, aniž se přitom sepnulo pojistné relé.

Hefrich rychle obohacovač vypnul. Pak znovu zapojil vysílačku ve své helmě. Spokojeně poslouchal, jak řev rozžhaveného konvertoru zřetelně slábne. Ještě jednou se přesvědčil, že obohacovač opravdu vypnul, potom dal vysílačkou nové pokyny robotům. Měli už jen dohlížet a průběžně hlásit stav přístrojů na můstek.

On sám teď pospíchal na ošetrovnu. Bezpodmínečně se tam musel podrobit absorpčnímu ošetření, aby se předešlo jakékoli nemoci z ozáření.

Vysílačkou ohlásil, že přijde. „Jsem ozářený a...”

Víc už oba lékaři, kteří sloužili na ošetrovně, neslyšeli.

„Haló, Hefrichu!" volal jeden z nich. „Haló, Hefrichu, ozvěte se!"

Ale už se neozval. Lékaři se na sebe podívali. Mysleli na to, že Hefrich byl ozářen. Ihned vyhlásili poplach. Na CRESTU II všichni hledali Berta Hefricha.

Šéflékař doktor Ralf Artur a jeho kolegové v případě Berta Hefricha znovu stáli před medicínskou záhadou. Účinky ozáření nebylo těžké eliminovat, ale lékařům se nepodařilo přivést vedoucího inženýra k vědomí.

Konzilium, které se sešlo v zasedací místnosti, se rozštěpilo na dva tábory. Jedna skupina tvrdila, že onemocnění technika z hangáru pomocných člunů, hlavního fyzika Holfinga a vedoucího inženýra Hefricha má společnou příčinu. Neměli ale pro své tvrzení důkazy. Ti druzí předpokládali, že v každém případě jde o jinou chorobu.

Názor stál proti názoru, a doktor Artur chtěl právě ukončit poradu, když se vedle něj zhmotnil ze vzduchu myšob Gucky.

„Nazdar," vypísl a podíval se na doktora Artura, „ty jsi přece šéf těchhle felčarů. Mohl bys mě důkladně vyšetřit? Myslím, že jsem na ty hloupý planetě Quarta něco chytil."

Nikdo se nepozastavil nad tím, že je Gucky nazval felčary. Většinou ho znali už léta. Věděli ale také, že byl vždycky zdravý jako řípa.

Šéflékař doktor Artur vstal a zdvořile ho vybídl: „Půjdete se mnou, prosím?"

Gucky za ním ťapkal do ordinace. Tam se zvědavě rozhlédl. „Kam si mám sednout, nebo radši lehnout, Ralfe?"

Šéflékař si stále nemohl zvyknout na to, že mu ten malý tyká. Doma v Mléčné dráze by se ovšem těžko našel někdo, komu by Gucky netykal.

„Posaďte se semhle, prosím," vyzval ho.

„Klidně mi tykej," řekl Gucky a usadil se do křesla, které pro něj

bylo příliš velké.

„Jaké máte potíže - tedy máš potíže,- Gucky?"

„To kdybych věděl," zapískal malý myšob. „To bylo takhle, Ralfe. Včera jsem chtěl našemu Haluťanovi Icho Tolotovi poskytnout nový zážitek a z úkrytu ho zvednout pod strop a trochu s ním zatočit. Tak jsem se schoval v jeho kabině, a najednou jsem vůbec nemohl myslet. Trvalo to víc než tři hodiny. Když jsem se probral, dřepěl jsem pořád ještě v úkrytu v Tolotově kabině. Ten už byl pochopitelně dávno pryč, a já nevěděl, co se se mnou dělo. Tak to bylo včera. Dneska se mi přihodilo něco jinýho. Když vyhlásili poplach a hledali inženýra, chtěl jsem se teleportovat dolů do oddělení konvertorů. Chtěl jsem, ale nešlo to. Proč mi to nešlo? To kdybych věděl. Když mi to zase myslelo jasně, byl už poplach čtyři hodiny odvolaný. Proto jdu za váma. Co to se mnou je, doktore Ralfe? Jsem nemocný?"

„To nemohu říct bez důkladné prohlídky, Gucky. Ale proč si stále myslíš, že ses mohl nakazit na Quartě? Copak jsi vůbec neprošel povinnou dezinfekční sprchou?"

Malý myšob protestoval skoro zuřivě: „Co si o mně vlastně myslíš? Samozřejmě jsem byl ve sprše. Třeba nefungovala?"

Šéflékař dal interkomem pokyn, aby byla činnost sprchy zkontrolována. Zatím kladl Guckymu obvyklé otázky, na které myšob ochotně odpovídal. V jednom případě odpovíral.

„Ne, cítil jsem to docela jinak. Najednou mi myšlení vysadilo. To jsem ovšem zjistil až pozdějc, když jsem porovnal čas a zjistil, že se mi z paměti vytratilo několik hodin mého života. Ještě jsem věděl, co jsem předtím chtěl dělat. Ale proč jsem to neudělal, to nemůžu říct. V obou případech jsem měl pocit jako by mi někdo v hlavě stiskl nesprávné tlačítko..."

Takový popis příznaků lékaři mnoho nepomohl. Nedal to ale Guckymu najevo.

Interkomem přišla zpráva, že dezinfekční sprcha funguje bezvadně. Šéflékař Artur prohlásil: „Nevěřím, že jsi na Quartě dostal nějakou nemoc, Gucky. Ale abych si byl jistý, důkladně tě teď vyšetřím."

Prohlídka trvala tři hodiny. Doktor Artur se při ní setkával s

četnými obtížemi, protože byl asi prvním lékařem v Mléčné dráze, který měl jako pacienta myšoba. Jeho stavba těla se v mnoha ohledech lišila od lidské.

Když si malý myšob zase oblékal uniformu, seděl doktor Artur nad výsledky vyšetření a vyhodnocoval je. Nakonec došel k závěru, že je Gucky naprosto zdravý.

Gucky mu četl myšlenky. „A proč jsem tedy včera a dneska měl ten výpadek, člověče?" zeptal se vyzývavě. „To přece nebylo jen tak, samo sebou? Musí to mít nějakou příčinu."

Doktor Artur pokrčil rameny. „Gucky, všechno ukazuje, že jsi zdravý. A na tvou otázku neumím odpovědět."

„Tak co tu ještě pohledávám? Měj se dobře, felčare. Doufám, že co nejdřív čapnu toho chlapíka, který si se mnou dvakrát takhle pohrál."

Šéflékař strnul. „Ty myslíš, že tu zasahoval někdo další?"

„Jak jinak, když říkáš, že jsem úplně zdravý?" zapískal Gucky zlostně. „Až toho chlapíka dostanu, má se na co těšit." S těmi slovy odťapkal.

Atlan se nedůvěřivě díval na svého přítele, když mu Perry vyprávěl o zdravotních potížích své ženy. Nechal ho ale domluvit. Rhodan se ho nakonec zeptal na jeho názor.

„Nevím, co si o tom mám myslet, Perry. Když vezmu v úvahu, že..."

Objevil se Gucky. „To máme na palubě lékaře, jedna radost!" pískal hněvivě. „Kapacity! Dokonce ani Šéflékař ničemu nerozumí! Řekl mi, že jsem zdravý. Že mi nic není. Ale proč jsem dvakrát za sebou ztratil vědomí, to mi neuměl vysvětlit. . ."

„Počkej, prcku," přerušil ho Rhodan. „Povídej popořádku, ať se v tom vyznáme. Atlan a já nevíme, o čem mluvíš."

Gucky vyprávěl. Dívali se na něj napřed nedůvěřivě, pak ustaraně.

„Doktor Artur nezjistil, proč jsi měl výpadek paměti?" ptal se Atlan.

„Nepřišel na to. Podezříval mě, že jsem při návratu z planety Quarta nepoužil dezinfekční sprchu."

„Jak na to přišel?" zajímalo Rhodana.

„To vlastně byl můj nápad, že jsem na ty planetě něco chytil. Ani

bych se nedivil. Ti chlapi, co vybudovali tuhle soustavu slunečních dvojčat, jsou všeho schopní. Co jestli zamořili planetu Quarta bakteriemi, na který naše dezinfekční sprcha neúčinkuje?"

„Nesmysl, Gucky!" odporoval Perry Rhodan.

„Asi víš, že máme tři záhadné případy na palubě. Doktor Artur na to nasadil všechny svůj personál a celou laboratoř, aby zjistil, jestli jsme nezatáhli na CREST cizí bakterie. Výsledek byl negativní. Proč kroutíš hlavou?"

„Perry, já těmhle doktorům nevěřím."

Ozvala se radiová centrála: „Pane, loď Posbiů BOX 8323 hlásí, že byla napadena malými kosmickými loděmi."

Rhodan zavolal na Guckyho: „Přenes nás na můstek."

O dvě vteřiny později se všichni tři znovu zhmotnili na můstku CRESTUII. Rhodan se usadil do křesla druhého pilota vedle kapitána Ruda. Otočil se, když se rozletěly dveře.

Vstoupil Halut'an Icho Tolot. Těžkopádně, jako medvěd. Jeho tři oči červeně svítily. Všechny čtyři paže měl přitisknuté k tělu. Otáčel svou polokulovitou hlavu a prohlížel si část panoramatického štítu, na kterém sejevila planeta Quarta jako obrovská koule.

Došlo další rádiové hlášení. „BOX 8323 nasadil proti malým lodím transformační děla. Velitelé posbiovské lodi se domnívají, že útočníci odstartovali z planety Quarta."

Vtom už zaduněly také zbraně CRESTUII. Cílem byla jedna z neznámých malých lodí, které útočily na BOX 8323. Zdálo se, že loď musí být paprsky zničena, ale ve skutečnosti dodržovala dále neomylně svůj kurz.

Došlo opět rádiové hlášení. „BOX 8323 určil jako operační základnu neznámých malých kosmických lodí planetu Quarta. Lodi startují z podzemních hangárů a jsou bez posádky, zřejmě automatické. BOX 8323 se stahuje do prázdného prostoru. Ještě není jasné, co malé lodě svým útokem sledují." Z dělostřelecké centrály docházely údaje o síle palby. Halut'an je sledoval a zapnul svůj plánovací mozek. Rhodan se najednou posadil zpřímá a dal příkaz dělostřelecké centrále, aby opětovali palbu jen tehdy, když bude

CREST II přímo napaden. Pak zavolal BOX 8323 a žádal údaje, jak se malé lodě chovají, když je na ně soustředěna palba.

Icho Tolota to udivilo. Jeho plánovací mozek jenom naznačil neurčité podezření, ale Perry Rhodan k tomu dospěl zřejmě zároveň.

Ozvala se loď BOX 8323.

„Malé lodě z planety Quarta podle všeho mají vysoce výkonně pracující měniče energie. Čím silnější je naše palba, tím větší se v nich vytvářejí zásoby energie." To potvrzovalo Tolotovo podezření.

Rhodan se znovu spojil s lodí Posbiů a stanovil přesný čas, kdy CREST II i BOX 8323 společně zaútočí na malé lodě všemi zbraněmi. Opřel se ve svém křesle a sledoval útok nepřátelských lodí z Quarty. Zajímalo ho, proč asi útočí jen na loď Posbiů a ne na CREST II. Nastala stanovená chvíle.

Loď Posbiů i CREST II zahájily plnou palbu. Rhodan dostal hlášení: „Pane, ty lodičky nasávají energii našich bojových paprsků."

Perry Rhodan zamyšleně přikyvoval. Icho Tolot ho pozoroval s obdivem.

Vtom si Halut'an všiml, že Rhodan se v křesle zkrivil a jeho obličej se bolestně stáhl. Nikdo jiný to nepostřehl.

Myslel si, že se zmýlil, ale najednou viděl, jak Rhodan projevuje příznaky dušnosti.

V několika vteřinách to zase pominulo.

Mezitím už byly malé lodi přesyceny cizí energií a nebyly ji dále schopny přeměňovat. Celý roj se najednou rozplynul. Rhodan vstal z křesla a řekl kapitánovi: „Zbývající dva roje lodí zničte stejným způsobem." Odešel s Atlanem z můstku, zatím co se CREST II obrátila k dalšímu roji malých lodí.

Rhodan a Atlan se ocitli o samotě. Perry Rhodan měl na srdci něco důležitého, co chtěl svému příteli sdělit.

„Atlane, krátce před tím, než jsme zničili první roj lodí, jsem měl krátký záchvat dusnosti. A ještě předtím žaludeční křeče, i přesto, že mám buněčný aktivátor. Zrovna tak jako Mory cítila bolesti v zádech," Říkal to bez jakéhokoliv vzrušení. Tím víc byl rozčilený Arkonidan. Chodil po kabině sem a tam a brumlal si něco pro sebe, stále opakoval

slovo nemožné. Konečně Rhodana oslovil: „Není přece možné, abys měl takové potíže. Deset tisíc let už nosím svůj buněčný aktivátor. Za tu dobu jsem ani jednou neměl potíže. Ani jedinkrát!"

„No vidíš, a já jsem teď skutečně měl žaludeční křeče i záchvat dusnosti. Skoro bych věřil tomu, co říká Gucky. Na planetě Quarta jsme se něčím nakazili."

„Nesmysl," protestoval Arkonidan. „To bych také musel něco cítit. Pojd', Perry,: zajdeme za šéflékařem Arturem, ať tě pořádně prohlédne." Do místnosti vstoupila Mory Abroová.

„Perry, před půl hodinou jsem měla ošklivou ledvinovou koliku. A když bolesti ustaly, dostala jsem záchvat dusnosti."

Zhmotnil se vedle nich Gucky. Zlostně zapískal: „Mám dojem, že mi přeskočilo. Zrovna jsem chtěl vstát ze židle, když jsem najednou nemohl hejbat rukama. Hned nato mně ochrnuly nohy. Už jsem se chtěl teleportovat na ošetrovnu, když ochrnutí zmizelo. Šel jsem ke dveřím kabiny a najednou mi někdo říká: Tak snadno nevyvázneš. A na místě jsem upadl, protože mně zase nesloužily nohy.

„Gucky, kdo ti to říkal?" zeptal se Rhodan.

„Ten, kdo se mnou mluvil, seděl tadyhle," zaklepal si malý myšob na čelo. „V kabině jsem byl sám."

„Hypnóza?" zeptal se Atlan.

„Žádná hypnóza, to bych poznal. Ale už jsem říkal, že mám dojem, že mi přeskočilo. V hlavě mi někdo říkal: Tak snadno nevyvázneš. Potom jsem dobrou čtvrt hodinu ležel ochrnutej, než to zase přešlo. Potom ten hlas v my hlavě řekl: Teď můžeš jít. No a já jsem zase moh chodit. A místo chození jsem se teleportoval sem k vám. Nemám se nechat ještě jednou prohlédnout?"

Atlan sáhl po interkomu. „Prosím šéflékaře doktora Artura, aby se ihned dostavil do kabiny kapitána."

Z mikrofonu se ozvala odpověď: „Šéflékař před několika minutami omdlel a leží v bezvědomí na ošetrovně. Zatím se ho marně pokoušíme vzkřísit."

„Zase záchvat dusnosti?" zeptal se rychle Atlan.

„Ne, pane, Šéflékař má jenom velmi slabý puls. Neumíme si

příznaky vysvětlit."

„Co budeme dělat?" zeptal se Atlan. Na svou otázku nedostal odpověď.

Na CRESTU II se rozkřiklo, že na palubě řádí záhadná nemoc. Největší poplach to vyvolalo mezi lékaři, biology a odborníky z příbuzných oborů.

Šéflékař doktor Ralf Artur se probral z bezvědomí po třech hodinách a nedovedl pochopit, proč najednou on sám leží na ošetřovně jako pacient.

Dva tisíce mužů posádky bylo podrobně vyšetřeno, ale kromě neškodných běžných onemocnění se nic závažného nezjistilo. Přesto nebyli lékaři spokojeni.

„Určitě jsme něco přehlédli, pánové. Nevím co, ale snažte se přijít na to, co nám při kontrolách ušlo!" Těmito slovy ukončil doktor Artur konferenci, která trvala několik hodin. Šel do své kabiny, aby dohonil zameškaný spánek, ale najednou se zastavil. Něco ho napadlo.

Spěchal zpátky na ošetřovnu. Několik lékařů se tam ještě bavilo. Svolal je do své pracovny. Šli za ním bez nadšení, protože byli unavení, ale zároveň byli zvědaví, oč jde.

„Pánové," začal Artur, „marně jsme hledali původce těch různých projevů onemocnění. Neuvědomili jsme si, že od chvíle, kdy jsme zahájili sérii vyšetření členů posádky, nevyskytl se na CRESTU ani jediný záchvat choroby. Je to tak?"

Kolegové přisvědčili.

„Z toho chci vycházet. Když jsem se vrátil od šéfa, který mi dal povolení k prohlídkám, svolal jsem vás. Rozdělil jsem vám úkoly a vy jste se rozešli za prací. Vzpomenete si ještě, co jste dělali nebo říkali, když jste došli na svá pracoviště?"

Nikdo se neozval. Od té doby uplynuly tři rušné dny plné práce.

Artur to zkusil jinak. „Pánové, kdo z vás šel odtud rovnou k lůžku nemocných?"

Přihlásili se tři.

„Kdo z vás byl sám, a kdo ve společnosti kolegy?"

Jenom nejmladší z lékařů byl sám, když šel navštívit technika z

hangáru pomocných člunů. Zbylí dva šli spolu.

Doktor Artur zahájil křížový výslech přítomných jako zkušený vyšetřovatel, čím déle se vyptával, tím pozorněji ho ostatní sledovali.

„Kolego Arndte, vy jste tedy u lůžka nemocného mluvil s kolegou Willisem o řadě vyšetření, kterou zahajujeme. A vy, kolego Mayre?"

„Já jsem ani neměl s kým se o tom bavit. Technik ležel v bezvědomí a nikdo jiný tam nebyl. Vzpomínám si ale, že dveře pokoje zůstaly otevřené a na chodbě o prohlídkách diskutovali jiní kolegové. Ještě během jejich diskuze otevřel technik oči a žádal, aby směl konečně vstát z postele."

Postupně se rozpomínali i ostatní lékaři, co v té době dělali. Šéflékař Artur byl zřejmě spokojený.

„Nerad bych se svou teorií zacházel příliš daleko, ale vypadá to skoro, jako by neznámý původce nemoci slyšel, o čem se mluví."

Ostatní se rozesmáli. Doktor Artur si mrzutě pohladil pleš. „Pánové, nesmějte se předčasně," řekl ostře.

Dále se nedostali. Stanice konvertorů tři hlásila těžký úraz. Operační oddělení vyhlásilo poplach. Čtyři lékaři odešli z Arturovy pracovny.

„Ještě si o tom promluvíme," řekl doktor Artur nevlídně a odešel.

Atlan našel Perryho Rhodana na můstku. Předtím potkal šéflékaře, a když viděl, jak mrzutě se tváří, vyptal se ho na příčinu jeho špatné nálady. Vůbec mu nebylo k smíchu lékařovo podezření, že původce nemoci je schopen naslouchat!

Perry Rhodan rozmlouval nad počítačem s doktorem Kongem Kaem a doktorem Spencerem Holfingem. Holfing se díval na Perryho s uznáním.

„Pane, vaše hypotéza byla správná. V malých lodích byly měniče energie, které pohlcovaly energii našich paprsků. Značně složité, že?"

Rhodan se na něj podíval. „Co v téhle soustavě dvojčat je jednoduché? Ale zajímalo by mě, proč se ztratil celý roj najednou do hyperprostoru, když byly jistě nasyceny jen měniče některých lodí. Vypadá to, jako by k tomu lodě dostaly příkaz."

Hlavní matematik Kao řekl zvolna: „Jestli je to tak, znamenalo by

to, že v galaxii Andromeda ještě žije rasa, která soustavu Twin vybudovala!"

„Vy o tom snad pochybujete, Kao? Zapomněl jste, že na planetě Quarta jsme se setkali s deponovanými, kteří tam byli vysazeni teprve nedávno? Co myslíte vy, Tolote?"

Haluťan jejich debatu pozorně poslouchal.

„Souhlasím s vámi, Rhodane. Ti, co vybudovali tuhle soustavu, ještě žijí."

Všichni čekali, že bude pokračovat, ale Icho Tolot najednou zasténal, zkroutil se a zavrával, až všichni kolem uhýbali, aby je nezavalilo jeho dvoutunové tělo, kdyby upadl. Přiskočil k němu Melbar Kasom, který jediný měl dost síly, aby obra udržel na nohou. Ve chvíli, kdy Tolota podepřel, ten přestal kolísat. Zato Ertrusan rozhodil paže a otevřenými ústy zalapal po vzduchu.

„Zavolejte na ošetřovnu!" přikázal Rhodan plukovníku Rudoví. Ale než k tomu došlo, Melbar Kasom se narovnal a jeho potíže zmizely. Rozhlédl se po můstku, jako by se probudil z těžkého snu. Také Haluťan vypadal zmateně. Oba popsali své potíže; a Perrymu jejich líčení znělo povědomě.

„Navrhuji, abychom zašli za šéflékařem," řekl Atlan. „Před chvílí jsem s ním mluvil. A ještě něco. Doporučuji, abychom prozatím upustili od návštěvy další planety."

Perry Rhodan se neptal, proč, a rovnou vydal příkaz, aby let na planetu Quinta byl prozatím odložen. Když pak odcházeli s Atlanem z můstku, jeden ani druhý netušili, jak dlouhé bude to „prozatím".

Na doktora Artura museli čekat, protože byl na operačním sále. Atlan zatím vyprávěl Perrymu, co se od Artura dověděl.

„Zní to fantasticky, Perry. Ale není šestiúhelník sluncí a tahle soustava slunečních dvojčat ještě mnohem fantastičtější než nemoc, která je schopná slyšet?"

Rhodan se napřed usmíval, ale pak si uvědomil, že obtíže u Icho Tolota a Melbara Kasoma rázem zmizely ve chvíli, kdy přikázal kapitánovi, aby zavolal na ošetřovnu.

Zjevil se u nich Gucky. „Na CRESTU II straší!" oznámil.

Rhodan neměl náladu na žertování. „Jestli nám chceš něco říct, mluv rozumně!“ napomenul myšoba ostře. Ten si z toho nic nedělal.

„Dobrý, šéfe. Docela seriózně říkám, že na palubě máme strašidlo. Byl jsem v dělostřelecký centrále, pak ve zbrojnici a teď ve skladu dvacet jedna. Kde jsem se objevil, tam někdo náhle onemocněl. A každý jinak. Jeden nemohl dýchat, druhý měl žaludeční křeče, jiný ledvinovou koliku a zase jiný dostal epileptický záchvat. U dělostřelců onemocnělo osm mužů z devíti. Řekl jsem, že zavolám na ošetrovnu, a všichni se rázem uzdravili. Totéž se opakovalo ve zbrojnici a teď i ve skladu dvacet jedna. Jak jsem někde řekl, že zavolám do lazaretu, všichni byli zase v pořádku. Nakonec už jsem toho měl dost.“

Z interkomu se ozvalo: „Šéflékař Artur prosí Prvního administrátora Rhodana, aby přišel na ošetrovnu.“

„Zanesu vás tam,“ nabídl se Gucky. Netušili, co tam na ně čeká.

Doktor Artur si sotva lehl, když ho volali na operační sál. Cestou potkal tři pracovníky z lékařské laboratoře. Nesli vakuové nádoby a utíkali, jako by jim šlo o život.

Prošel dezinfekční sprchou a oblékl si sterilní oděv. Pak vstoupil na sál. Na stole ležel nějaký muž, nad ním se skláněli lékaři. V rukou se jim blýskaly nástroje. Byli tu ještě dva odborníci z laboratoře a na něco zřejmě čekali. Muž měl otevřenou břišní dutinu.

„Vakuovou láhev!“ řekl doktor Helun, který operaci řídil. Mikrosondou vyřízl vzorek tkáně a vložil ho do nádoby. Laborant s ní hned odešel.

„Pulzátor na osm!“ uslyšel doktor Artur. Nechápal to. Pulzátor automaticky přebíral činnost srdce, ledvin a dalších důležitých orgánů. Šéflékař Artur ještě nezažil, aby byl pulzátor nařízen na tak vysoký stupeň. Protlačil se k přístroji. Ostatní mu uvolnili místo.

Zraněnému hrozilo, že se udusí!

Artur přepnul pulzátor na ruční ovládání. Přístroj měl i nejrůznější kontrolní funkce. Doktor sledoval vasomotorický systém raněného. Od mozku vycházel nervus vagus bez poškození, ale tam, kde vstupoval do dutiny hrudní, byl zřejmě přerušen! Plíce nepracovaly.

„Překlenovací sondu!“ přikázal

Šéflékař a tiše se modlil, aby se na nerv trefil na první pokus. Jistou rukou sondu zavedl.

„Pulzátor na nule!" uslyšel. Spadl mu kámen ze srdce. Tušil ale, že ještě není vyhráno. A skutečně, pulzátor začal zase stoupat. Teď už byl na čtyřce. „Porucha v mozku!" uslyšel Šéflékař. Snad mu nebudeme muset ještě otvírat lebku, pomyslel si. Muž lapa po dechu.

Artur byl bezradný. Vtom ho zavola doktor Helun: „Tady je zase něco, kolego. Nechcete se podívat?"

Mikrosondou opět něco vyřízl. Ralf Artur nedovedl rozeznat, jestli je ta věc bezbarvá nebo světle zelená, ale rozhodně to nepatřilo do lidského těla.

Helun vložil vzorek do poslední vakuové láhve a laborant s ní odešel.

„Pulzátor devět - ne, teď nula!"

Všichni lékaři se po sobě podívali. Zraněný dýchal zase pravidelně. Artur se podíval do otevřené břišní dutiny. Tam, kde Helun vyřízl vzorek, se ta bezbarvá věc pohybovala. Nenápadně se rozšiřovala do všech stran.

„Proboha, ono se to množí!" vyhrkl doktor Artur. Měl mimořádně bystrý zrak. Nikdo jiný nic neviděl. Lékaři břišní dutinu zase uzavřeli.

Šéflékař usilovně přemýšlel. Co to zahlédl v břišní dutině zraněného? Proč dal kolega Helun prozkoumat tolik vzorků? Kde se berou ty náhlé záchvaty dusnosti? Proč byl přerušen nervus vagus?

Interkomem zavola do laboratoře a vyžádal si vedoucího.

„Kolego Arture, zatím můžeme říct jen to, že jde o neznámou sporu, která se podivuhodně rychle množí."

„Spora?" zeptal se zděšeně doktor Artur.

„Bohužel. Ale je to spora menší než nejmenší virus, který známe."

Artur ani nepoděkoval. Snažil se pochopit, co právě slyšel. Byly to tedy spory, co viděl v břišní dutině zraněného.

Laboratoř se znovu ozvala.

„Kolego Arture, v našich místnostech víří vzduchem miliardy jednotlivých spor!"

„Miliardy?" vyděsil se doktor Artur.

„No, uvedl jsem namátkou hodně velké číslo. Ale kdybych řekl biliardy, byla by to taky pravda. V každém případě je CREST II zamořena. Kdoví, co se z toho ještě vyvine.“

Doktor Ralf Artur na víc nečekal. Musel neprodleně informovat šéfa.

Artur sebou překvapeně škubl, když se v jeho kabině zhmotnili Perry Rhodan, Atlan a Gucky.

Gucky se hned pohodlně uvelebil v jednom křesle. Vedle něj si sedli šéf a Arkonidan. Doktor Artur si nepřetržitě hladil pleš, což bylo u něj známkou nejvyšší nervozity. Začal bez úvodu.

„Máme na palubě neznámý druh spory. Snad jsme ji sem zatáhli z Quarty, možná z některé jiné planety...“

Nemluvil dlouho. Rhodan navrhl, aby šli do laboratoře.

Tam byli všichni velmi rozrušení. Vedoucí laboratoře Shilling zavedl návštěvu do projekční místnosti.

„Použili jsme zvětšení na pět milionů. Prosím projekci.“

Objevil se obraz podobný pavučině. Rhodan ani Atlan si z toho neuměli nic vybrat. Shilling vysvětloval: „Je to bezpochyby spora, ale taková, jakou ještě neznáme. Bezpohlavní, jednobuněčná. Množí se partenogenezí, bez oplodnění. Není zapouzdřena žádnou blánou ani cystou. Neměla by tedy být odolná proti vnějším vlivům. Bohužel pravý opak je pravdou. Ještě jsme neobjevili metodu, kterou by mohla být zničena.“

„Co jste zkoušeli?“ ptal se Rhodan.

„Vakuum, ozařování, teplotu tři sta stupňů. Nic z toho jí neuškodilo. Další obraz, prosím!“

Následoval krátký filmový záběr. Ukazoval, jak se pavučinovitá spora množí. Shilling k tomu přednášel: „Během jedenácti vteřin vzniklo z jedné spory dvě stě osmnáct tisíc dalších spor. Jsou zatím propojeny a i jako řetěz jsou pořád ještě menší než nejmenší virus!“

Rhodan mlčel.

„Teď vám ukážu test na myši...“

Myš pobíhala v uzavřené nádobě. Shilling poznamenal, že vzduch v nádobě je přesycený sporami. Následovalo zvětšení, v němž vypadala

myši srst jako bizarní oštěpy. Do výseku připlula jedna spora. Bez námahy zmizela v kůži myši.

„Teď pozor!“ zvolal Shilling.

Spora zase opustila tělo myši!

„Neměli jsme dost času na podrobnější vyšetření, ale jedno je jisté: spora umí rozeznat, jestli pronikla do těla lidského nebo zvířecího. Tělo zvířete opouští asi po pěti vteřinách. V lidském těle zůstává. Další snímek ukazuje příslušný pokus...”

„Cože?“ zvolal Atlan. „Vy jste se odvážili udělat takový nebezpečný pokus, Shillingu?“

Shilling stísněně odpověděl: „Pane, v tom směru už nic podobného na CRESTUII není více nebo méně nebezpečné. Všichni jsme zamořeni sporami! Všichni bez výjimky. Než jste přišli, udělali jsme první zkoušky vzorků vzduchu z různých poschodí lodi. V lodi se vznášejí biliardy spor, které pouhým okem nejsou vidět. Když teď víme, jaké zvětšení musíme použít, snadno je rozeznáme. Pozor, teď přijde pokus na člověku. Uvidíte zvětšeními ústí póru na mužském ukazováku. Spora do něj vnikne a zůstane tam...”

Krátký film právě končil, když do místnosti vběhl nějaký laborant. „Shillingu,” volal, „není to tak černé jak se nám zdálo! Spora se nedokáže dostat do lidského krevního oběhu...”

„Panebože,” zasténal Artur polohlasně, „jako by nám to nějak mohlo pomoci!”

Všichni se na něho zadívali. Artur cítil, že svou poznámku musí vysvětlit.

„Nemohu ještě podat důkaz, který by obstál při přísném vědeckém zkoumání, ale podle mého názoru je tato spora, která kromě krevního oběhu pronikne všude, cizopasník smrtelně nebezpečný pro člověka.

Gucky vpadl vědci do řeči: „Tak mi vysvětlí, Ralfe, když se tahle ďábelská věcička tak rychle množí, proč je ještě na Quartě vůbec někdo naživu?”

Rhodan neznatelně přikývl. To byla oprávněná otázka. Doktor Artur odporoval: „Není jisté, že jsme přinesli sporu z planety Quarta. Může stejně dobře pocházet z planety Power. Nedá se také vyloučit, že

potřebovala určitý čas, než se začala množit!"

Gucky nevydržel mlčet. Vyjádřil své pochyby. „Hm, že by tahle d'ábelská věcička..."

V další chvíli se zkroutil v křesle. „Shořím!" naříkal. „Uvnitř mě všechno pálí!"

Trhal sebou jako v epileptickém záchvatu. Šéflékař byl bezradný. „Tolik nejednoznamenějších příznaků! Já to prostě nechápu..."

Rhodan a Atlan se ustaraně dívali na malého myšoba. Ten se rychle zase uklidnil a řekl polekaně: „Už nikdy nebudu té spoře říkat d'ábelská věcička! Už nikdy! Nikdy! Víte, že když jsem si tohle v duchu řekl, všechny potíže rázem zmizely? Perry, víš, že ty spory, umějí číst myšlenky a samy myslí?"

„To je šílené..." mručel Arkonidan. Artur ale zřejmě s Guckym souhlasil.

„Můžeš mi podrobně vylíčit, jaké jsi měl přitom pocity?"

„Myslel jsem, že uvnitř shořím, felčare. Mohl sem se bolestí zbláznit. Ale nejhroznější byl ten divoký smích, který jsem slyšel. Uvnitř ve mně se někdo smál. A pak jsem slyšel hlas, jak říká: Dokud mě budeš nazývat ta d'ábelská věcička, budeš mít bolesti! Umíš si představit, Perry, jak rychle jsem tomu parazitovi slíbil, že už to neudělám!"

Rhodan, Atlan i Shilling se tvářili pochybovačně. Jen Šéflékař Artur se ničemu nedivil. „A sotva jsi to v duchu slíbil, bolesti přešly, Gucky?"

„Jako by je odfoukl, Ralfe. Teď, když to mám za sebou, to i mně připadá neskutečné. Ale bylo to tak. Parazit dodržel slovo..."

„Koho myslíš tím parazitem?" ptal se Arkonidan.

„No, tyhle spory, který všude vlezou. Ralfe, proč se na mě díváš jako na zjevení? I když povídám bláznivou historku, mám zdravý rozum."

„O tom nepochybuji, Gucky. A tvá historka mi vůbec nepřipadá bláznivá. Jakým způsobem s tebou ten hlas mluvil? Byla to telepatická zpráva?"

„Ne, tu bych slyšel jinak. Ale... zatraceně... Ne, to neřeknu. To je

opravdu příliš bláznivý!"

„Slibuji ti, že tě nikdo nebude mít za šílence, Gucky," chlácholil ho Šfélékař Artur. „Já jsem třeba předtím tvrdil, že ten parazit je schopný slyšet. Myslíš, že proto já to snad nemám v hlavě v pořádku?"

Gucky se rozesmál. „Dobrá, tak já to risknu. Takže - když jsem měl ty bolesti, parazit se mnou mluvil prostřednictvím mých vlastních myšlenek! Věříš tomu, doktore?"

„Ano," řekl Artur přesvědčivě.

Shilling se chytil oběma rukama za hlavu. „Co to máme na palubě!"

„Něco, co nás všechny kontroluje, jestli se Gucky nemýlí," řekl zvolna Rhodan. „Měli bychom si na to dát pozor."

Do projekční místnosti vešel doktor Helun. „Operace se zdařila," hlásil svému nadřízenému. Doktor Artur se zeptal: „V kterých místech břišní dutiny jste pozoroval tu neznámou slizkou hmotu, kolego?"

„Všude, jen v krvi ne. Pokud jsem to mohl posoudit, nedá se ta hmota operativně odstranit. Vypadá to, že celé tělo poraněného je napadeno tím zeleným hnusem..."

Doktor Helun upadl, jako by mu najednou nohy přestaly sloužit. Atlan ho zvedl, ale Helun se nedokázal postavit. „Moje nohy..." koktal. „Co je to s mýma nohama? Vůbec je necítím!"

„Helune," zapískal rozčileně Gucky, „slibte, že už tomu parazitovi nebudete říkat hnus. Udělejte to! Rychle!"

I když myšobův návrh vypadal groteskně, nikdo se nesmál. Sotva doktor Helun poslechl a v duchu složil slib, mohl zase stát na vlastních nohou!

Perry Rhodan pochopil, že na vlajkové lodi už nevelí on. CREST II převzal neznámý parazit!

Parazit ukázal svou moc! Zarazil každou činnost, která se týkala jeho. Uváděl lidi do bezvědomí. I Perrymu demonstroval svou moc. V noci se Rhodan vzbudil a slyšel, jak jeho žena vedle něj v posteli zoufale lapá po vzduchu. Nešetřil nikoho.

Rhodanovou poslední nadějí byl Icho Tolot. Ale Halu'an byl stejně napadený jako všichni ostatní na CRESTU II.

Informovali o katastrofě loď Posbiů. Parazit rádiový hovor nijak

neomezoval. Posbíové o nějaké spoře nic nevěděli.

V laboratořích se nepracovalo. Žádný laborant se tam neodvážil vstoupit.

Už tři dny CREST II volně obíhala kolem soustavy slunečních dvojčat. Parazit kapitánu Rudoví nedovolil změnit kurz. Obrovský Epsalan už čtyřikrát v křesle pilota omdlel.

Během těch tří dnů se cizopasník dál množil. Každý jednotlivec přibral na váze. Nejnápadnější to bylo u Haluťana. Už čtvrtý den nic nejedl, a přesto přibral skoro padesát kilogramů.

„Co jen s námi bude?“ zeptala se Mory svého muže.

Pokřčil rameny. „Nevím, má drahá. Víím jen, že jsme zase padli do nějaké léčky, které jsou v soustavě Twin nastraženy na cizí vetřelce.“

Mory mluvila bezvýrazně, její zelené oči ztratily lesk. „Jestli je ten parazit inteligentní, Perry, měl by si uvědomit, zeje vlastně v CRESTU II zajatcem. Terkonitovými stěnami lodi nepronikne. Když nás nutí takhle bezcílně obíhat v soustavě Twin, odsuzuje vlastně sám sebe k záhubě.“

„Co z toho vyvozuješ, Mory?“ Zelené oči sejí najednou zase zatřpytily. „Proč se vlastně ještě nikdo z nás nepokusil se s parazitem domluvit?“

Rhodan nedal najevo, co si myslí. Parazit nereagoval na jakékoli oslovení, jen tu a tam sám promluvil v mozku postiženého. Ale proč by bral své ženě poslední naději?

Haluťan stáhl široká ústa v němém smíchu. Arkonidan se ho právě zeptal, jestli už je jeho touha po dobrodružství nasycena.

„Atlane, takovéhle příhody nemohou Haluťanovi vzít chuť něco podnikat. Až se vrátím na Halut, budu jeden z mála, kdo bude moci vyprávět něco nového. Už tenhle zážitek s parazitem je velké dobrodružství.“

Arkonidan se na to díval jinak. Nechápal, jak si může být Haluťan tak jistý, že se ještě někdy vrátí na rodnou planetu.

„Všechna čest vašemu optimismu, Icho Tolote. Já ho ale nesdílím.“

Haluťan se zasmál nahlas. „Atlane, zapomínáte, s jakým požitekem jsme sledovali výboje lidí do kosmu. A copak nebyli Pozemšťané po

každé porážce silnější, chytřejší, chladnokrevnější a úspěšnější? Copak na tom Země už víckrát nebyla podobně jako my teď? A přece.,."

Obr se najednou zkroutil v nesnesitelných bolestech. Parazit ho poslouchal a teď v něm řádl divočeji než jindy. Tolot potlačil bolestný výkřik a začal měnit strukturu svého těla. Mohl měnit své molekulární a atomární složení podle své vůle. Rázem z něj byl blok tvrdší než terkonitová ocel. Nedivil se, když poznal, že už ho nic nebolí. Teď zřejmě trpěl smrtelná muka příživník v jeho těle.

Na chvíli už si Icho Tolot myslel, že našel způsob, jak parazita zvládnout. Pak ale vedle něj upadl Arkonidan, válel se po podlaze a sténal. Příšera dávala najevo, čeho je schopná. Parazit poznal, co se děje se sporami v Haluťanově těle, a začal trýznit Atlana i ostatní důstojníky na můstku. Icho Tolot uslyšel ve své hlavě hlas, který fikal: Jestli mě budeš dál trápit, bude dva tisíce lidí v lodi rvát bolestí!

Na můstku se už dvacet lidí s křikem válelo po podlaze. Netrýzni mě, nebo ti předvedu, jak umím trýznit já, říkal hlas Tolotovi. Icho Tolot neochotně změnil systém buněk svého těla do původního stavu. Čekal, že se mu bolesti vrátí, ale nestalo se to. Zároveň přestali sténat muži na můstku. Jeden po druhém se otřesení stavěli na nohy. Atlan se musel přidržovat, když vstal.

„Co to bylo?" ptal se stísněně.

Icho Tolot nevěděl, jestli může říct pravdu.

Mlč, nebo svou hrozbu splním, přikazoval mu hlas.

Tolot se tedy uchýlil k výmluvě. „Sám nevím. Ty bolesti byly nesnesitelné..."

„To bylo hrozné! Horší než jindy! Bylo to peklo!" vyjadřovali se důstojníci. Nikdo z nich si ale nestěžoval na příšeru ve svém těle. Ze zkušenosti už věděli, jak by na to parazit reagoval.

Icho Tolot nebyl výjimkou. Potlačil i nejmenší náznak triumfu. Nesměl myslet na to, že našel prostředek, jak sporu zničit. Spora četla každou jeho myšlenku.

Takže víš, že mě nemůžeš oklamat, říkal hlas, který už začal nenávidět.

Jakmile dal své nenávisti volné pole, pocítil znovu prudké bolesti. Potlačil pocit nenávisti, a hlas se mu posmíval: Jak jsi chytrý!

Ty jsi také chytrý, parazite? ptal se v duchu Tolot.

Ano, Tolote. Dokonce se mi vrátily vzpomínky. Ve tvém tele je moje hmota mimořádně veliká. S ní roste i moje inteligence.

Budu si to pamatovat, pomyslel si Haluťan.

Parazit už neodpověděl. Tolot se rozhlédl po Allanovi, ale ten už z můstku odešel. Haluťan se také vydal do své kabiny. Cestou si uvědomil, že se vůbec necítí poražený nebo deprimovaný. Tohle dobrodružství s parazitem bylo něco jedinečného. Nikdo z jeho národa nic podobného nezažil.

Vypnul svůj normální mozek a začal myslet jen plánovacím. Dospěl k výpočtu.

Tyran se neozval. Icho Tolot učinil druhý důležitý objev: ve skupinách čísel, v nichž teď myslel, viděl parazit právě jen čísla.

01 110111 10011100000100101 10001: to byly počítačové symboly, v nichž se vyjadřoval jeho plánovací mozek. V překladu by to znamenalo: zvlášť chytrý ten parazit není.

mlčky došel do své kabiny. Už dávno nebyl tak spokojený jako teď.

Na palubě CRESTU II se čím dál víc rozmáhala podrážděná nálada. Kapitánu Rudovi už byly hlášeny první případy odepření poslušnosti. Rozhodl se, že si o situaci promluví s Prvním administrátorem.

Rhodana našel v Atlanově kabině. Oba muži ho pozvali, aby se posadil.

„Pane,“ řekl Epsalan tak tlumeně, jak uměl, ale znělo to stejně pořád dost hlasitě, „disciplína na palubě povoluje. Někteří muži už odmítli splnit rozkaz. Nemám v úmyslu je potrestat, ale chtěl bych posádku intenzívně zaměstnat. Souhlasíte s mým plánem?“

Arkonidan sarkasticky poznamenal: „Rudo, musíte se zeptat na dovolení také parazita, nejenom nás.“

Ale parazit mlčel.

„Zaměstnejte mužstvo, Rudo,“ souhlasil Rhodan. „Přitáhněte zpátky k práci také vědce.“

„Ti už se dávno vrátili ke svým úkolům, kromě lidí z lékařských

laboratoří, pane," referoval Epsalan.

„A co vaši důstojníci, Rudo?"

„Ti se snaží chovat se tak, jako by na CRESTU II bylo vše v pořádku. Jsem zvědavý, jak dlouho to vydrží. Dokonce i Haluťan se zabývá vším možným i nemožným."

„Co dělá Icho Tolot?" zajímalo Atlana.

„Ve strojovně prohlíží jeden agregát za druhým. Občas rozčílí naše techniky, když mluví o zaostalosti vybavení."

Atlan vstal. „Půjdu se tam za ním podívat. Možná mu rovnou řeknu, aby si nechal svoje názory pro sebe."

„Ještě něco, Rudo?" zeptal se Rhodan.

Velitel lodi zavrtěl hlavou a odešel. Také Perry se vrátil do své kabiny.

„Něco nového, Perry?" zeptala se ho Mory.

„Všechno při starém, má drahá." Netušil, že se situace čím dál víc vyhrocuje.

Vedoucí laboratoře Schilling se postaral o senzaci. Risknul to a vešel do laboratoře. Čekal, že každým okamžikem se dostaví bolesti. Ale nic se nestalo.

Pak vyzval dva své asistenty, aby šli do laboratoře s ním. Neochotně ho poslechli. Ani jim cizopasník nijak neuškodil. O půl hodiny později se už vrátili všichni laboranti ke své práci. Teprve v té chvíli podal Schilling zprávu šéfovi.

„Parazit nám ani nebrání v tom, abychom pokračovali ve výzkumech, které se týkají jeho." Tak ukončil Schilling svou senzační zprávu. Perry Rhodan ani Mory, Atlan ani Icho Tolot se netvářili potěšené. Haluťan vyslovil to, nač všichni mysleli. „Parazit si je naprosto jistý. Ví, že nás teď může přinutit ke všemu, co sám bude chtít."

Rhodan přisvědčil. „Tohle podezření už mám několik hodin také. Od oběda už mi nebyl hlášen žádný případ onemocnění. Ale není mi jasné, co vlastně parazit zamýšlí..."

Tak se mne přece zeptej, Rhodane! slyšel hlas. Jízlivý smích slyšeli i ostatní. Atlan si přikryl uši. Haluťan stál vedle Mory Abroovou v

číhavém postoji. Mory pozorovala svého muže s nejistotou.

„Parazit nás pozoruje našima vlastníma očima," řekl Atlan těžce.

V tom okamžiku se v něm ozval hlas: Vidím, slyším i cítím skrze vás, stejně jako čtu vaše myšlenky a ovládám vás.

Icho Tolot použil svůj plánovací mozek: 100 11 01 101 1101 11101...

Jeho normální mozek ve stejné chvíli slyšel: Všichni mne budete poslouchat, všem vnutím svoji váli. Protože jste mi všichni podřízení, vyhovíte vždycky všem mým požadavkům. S tvými číslicemi mě nemůžeš zneklidnit. Neopovaž se, Tolote, mne ještě někdy trápit. Varuji tě!

Tolotův plánovací mozek pokračoval: 110 1 000 010. Jen počkej!

Rhodan mezitím vedl dál rozhovor s parazitem.

Jsem jen jeden, i když jsem rozdělen ve dvou tisících těl. Mám ale jen jednu vůli a jeden cíl. Vás jsem si všechny podrobil, abych dosáhl svůj cíl!

Parazit přiznal, že pochází z planety Quarta, kam byl vysazen stejně jako ostatní vydědenci.

Atlan zapochyboval o jeho výpovědi. Proč jsi tedy nevstoupil také do těl obyvatel Quarty?

Jaký by to mělo smysl, Atlane? Všichni, kdo žijí na Quartě, tam byli deponováni stejně jako já. Stejně jako já tu planetu nemohou opustit. Když jste se objevili vy, vycítil jsem svou příležitost. Přišel jsem s vámi na tuto loď. S vámi se chci vrátit do svého domova, z kterého mne zapudili Mistři ostrovů.

„Mistři ostrovů? " nechápavě se zeptal Rhodan.

Cizopasník vysvětloval. Pochopili, že Mistři ostrovů vysadili parazita na planetu Quarta před mnoha tisíci lety a pak zničili všechny zbývající spory v původním domově.

„Kdo to jsou, ti Mistři ostrovů?" naléhal Rhodan.

Jak to, že nevíte, kdo jsou Mistři ostrovů? divil se parazit. Zároveň sledoval myšlenky lidí. Nic nenamítal, když Rhodan vyslovil podezření, že bytosti, tak divně parazitem pojmenované, jsou ty, které vybudovaly sluneční transmitter.

Žijí ještě? Nevymřeli za ta tisíciletí, která uplynula od doby, kdy byl cizopasník vysazen na, Quartě?

Když byl na to dotázán, nemohl dát žádnou odpověď. Přiznal, že to neví.

„Musíš přece vědět, jestli byli na Quartu vypovězeni noví jedinci i v posledních letech?“ ptal se Rhodan.

Odkud bych něco takového měl vědět? Dokud jsem byl na Quartě, nebyl jsem nic. Až tady na lodi jsem zesílil. Stal jsem se zase inteligentním. Vrátily se mi vzpomínky. Na dobu svého zajetí se ale nepamatuji. Co je vlastně čas?

Rhodanova naděje, že se dozví něco o budovatelích gigantického transmiteru, se zase rozplynula. Ze vzpomínek parazita ale pochopil, že v prázdném prostoru existuje mnoho mezistanic. Žádná se ovšem nepodobá systému slunečních dvojčat. Každá je jiná a na každé je jiná zabezpečovací technika.

Pochopili jste už, vy lidé, že pro nezvané návštěvníky systému dvojčat nebyli největším nebezpečím obyvatelé Quarty, ale já?

Atlan vzpomínal na spory, které nesený světlem mohly pronikat prostorem i časem.

Haluťan se rozhovoru nezúčastnil. Myslel dál v číslech a byl spokojený, že cizopasník na jeho číslech nenašel nic mimořádného.

Jeho vědomosti o jednobuněčných organismech byly mimořádně bohaté, ale nic nevěděl o sporách, které s přibývajícím množstvím hmoty zvyšovaly i svoji inteligenci.

Ještě jedna věc mu dělala starost.

Jeho dva mozky byly dva samostatné orgány. Pracovaly na sobě nezávisle. Každý mozek měl svůj paměťový systém. Paměť plánovacího mozku neobsahovala žádné poznatky o bezpohlavních sporách. Tyto vědomosti měl ve svém normálním mozku. Nemohl data přesunout, protože by na svoje plány upozornil cizopasníka. I když tohle dělalo Icho Tolotovi trochu starost, cítil se přesto výborně. Tenhle boj s parazitem byl podle jeho chuti.

Rhodan se znovu na Haluťana tázavě podíval. Ale obr nereagoval. Nevypnul svůj plánovací mozek, když parazit mluvil o planetě Quinta

a uvažoval o možnosti, že na ní je ovládací zařízení pro transmitter systému dvou sluncí.

Ted' už bylo Rhodanovi a Atlanovi jasné, proč ovládl cizopasník celé osazenstvo CRESTU II. S pomocí lidí a lodi se chtěl zmocnit slunečního transmitteru a dostat se zpět na svoji rodnou planetu.

Tak už chápeš, poškleboval se parazit Rhodanovi, že brzy dám rozkaz k letu na Quintu a k hledání ovládacího zařízení.

Rhodan ještě nezapomněl na boj s malými loděmi. S lehkým podrážděním v hlase na to parazita upozornil. „Ty lodě proletěly normálním prostorem! Jestli Mistři ostrovů ještě žijí, museli poznat, že se tu něco děje.“

Zapomínáte, že Mistrů ostrovů se musíte bát hlavně vy! připomněl cizopasník.

Tím diskuse s parazitem skončila. Mezi muži se rozvíjela stále vzrušenější debata. Pouze Icho Tolot se jí neúčastnil. Obr stál tiše v koutě a zdálo se, že dřímá.

Vedoucí inženýr CRESTUII major Bert Hefrich se podivil, když k němu do kanceláře vstoupil Icho Tolot a ptal se na konstrukční plány kalupu.

„Tolote, stejně dobře byste mohl chtít na šéfovi, aby vám prozradil tajné kódy. Jak si to představujete... Konstrukční plány kalupu! Je mi líto, ale nesmím ani nechci vám nic prozradit.“

O deset minut později dostal hlavní inženýr příkaz od Rhodana, ukázat Haluťanovi všechno, co bude chtít.

Bert Hefrich seděl za svým psacím stolem a lámal si hlavu, co přinutilo velitele, aby prozradil Haluťanovi nejtajnější plány. Vyslal pro ně hned pracovního robota.

Po několika pokusech zapříst s Haluťanem rozhovor se Hefrich vzdal. Netušil, že Haluťan zcela vypnul svůj normální mozek z činnosti.

Robot přinesl tajné plány z trezoru chráněného paprsky.

Bert Hefrich nevěřil svým očím. Haluťan zacházel s výkresy, jako by je sám zhotovil. Na každý výkres se vždycky jen jednou podíval, pak ho odložil a vzal si další. Konečně ho zaujal jeden z výkresů a

začal ho studovat. Hlavní inženýr se zvedl a šel se mu podívat přes rameno.

Udiveně se zeptal: „Co vás zaujalo na přepínači, Tolote? Ten nemá s kalupem přece nic společného.“

Haluťan neodpověděl. Cizopasník v něm, který ho kontroloval víc než všechny ostatní na palubě, mohl v jeho myšlenkách vidět jen nekonečné řady čísel. Byl tím zneklidněn, ale nedokázal najít nic, co by pro něj mohlo znamenat nebezpečí.

Haluťan prostudoval plány přepínače a pak opustil pokoj.

Spokojeně sestoupil antigravitační šachtou do strojovny a vyhledal oddělení, kde stál přepínač - agregát veliký jako dvojpatrový dům.

Náhle se rozběhly impulzní motory CRESTU II, které tak dlouho mlčely. Posádka lodi se na sebe dívala udiveně. Každý věděl, že až dosud parazit pokaždé zabránil vlajkové lodi změnit kurz.

Co se stalo na můstku?

Podařilo se snad parazita zkrotit?

Muž, který položil tuto otázku, okamžitě padl v bezvědomí k zemi. Parazit opět dokázal, že zůstává pánem nad každým členem posádky.

V laboratoři se vedla vzrušená debata. Diskutovalo se o zvláštním dělení spor. Doktor Schilling, vedoucí laboratoře, vyzval hlavního lékaře doktora Ralfa Artura, aby s ním šel do speciální laboratoře, kde zkoumali dělení buněk.

Prošli dvojími dveřmi, chráněnými neviditelnými paprsky, které ničily všechny choroboplodné zárodky a bakterie. Pak se dostali do laboratoře. Všude stály blýskající se přístroje, probíhalo měření teploty, tlaku vzduchu a vlhkosti a dalších ukazatelů.

Zastavili se před jednou skříní se zárodky. „Podívejte se, doktore, jaká je v tomto boxu teplota. 950 stupňů Celsia. Předtím, než nás odtud cizopasník vyhnal, se někteří mí kolegové pokoušeli zjistit, jakou teplotu spory snesou, aby nebyly zničeny. V době, kdy jsme sem do laboratoře nesměli, automatika zvyšovala teplotu v pokusných boxech. Teď je na 950 stupních. Počkejte, já vám to teď ukážu ve zvětšení," řekl doktor Schilling.

Jeho slova připravila hlavního lékaře na překvapující výsledky,

které milionové zvětšení ukázalo.

„Dokonalé přizpůsobení," poznamenal stísněně Schilling.

„Proto se hmota spor ztisícínásobila! Vysoká teplota, která by každou jinou buňku zničila, v tomhle případě nezabránila dělení buněk."

Doktor Artur, který už viděl mnoho zázraků v mikrosvětě, něco takového ještě nezažil. Nádherně uspořádaný tkáňový obraz.

Schilling pokračoval. „Spory se bez potíží přizpůsobily stoupající teplotě. Dělení se nijak neporušilo. Nechápu ale, proč nám teď parazit dovolil se sem vrátit a pokračovat v práci."

„Já tomu rozumím. Zatím se v nás tak rozmnožil, že my všichni teď můžeme dělat jen to, co nám dovolí. Chce nám ukázat, jak je beznadějně pokusit se osvobodit. Já už jsem si zvykl, že mne ten cizinec pořád kontroluje. V této chvíli jistě také naslouchá."

V Schillingově pohledu se ukázal strach a starost. „Myslíte si, že každá buňka je ve spojení s jinou sporou?"

„Jistě, proto také při zvětšení hmoty dochází i k vzestupu inteligence. Všechny ale mají jeden cíl: návrat domů.

Měl někdo z vás při pokusech se sporami nějaké potíže? Bolesti, ochrnutí nebo nějaké jiné příznaky?"

„Ne. Nechápu to."

V tom okamžiku ucítili, jak naskočily impulzní motory CRESTU II. Doktor Artur řekl zděšeně: „Slyšíte? Už chápete, kdo dal příkaz veliteli aktivovat motory? Parazit!"

Epsalan Cart Rudo seděl zcela propocený ve svém pilotním křesle. První důstojník, Pozemšťan Brent Huise se ještě nevzpamatoval ze šoku. Vedle stál bledý Perry Rhodan. Arkonidan se držel za hlavu a všechno se s ním ještě točilo.

Osádka můstku nebyla schopná žádné činnosti. Jediný, kdo se z bolestivého šoku rychle vzpamatoval, byl Haluťan Icho Tolot. Ale ani on nereagoval. Jeho tři velké rudé oči se dívaly ztrnule vpřed.

Šéf radiové centrály zpozoroval, že se na můstku něco děje a šel se tam podívat.

„Proč se přerušil interkom?" hlasitě se zeptal. Pak si teprve všiml,

jak muži v místnosti vypadají.

„Ušetřte nás těch otázek, Wholey, a radši interkom ihned zapněte," sípál namáhavě Huise.

Pohonné motory, které zapnul Cart Rudo, se tiše rozhučely. Ještě několik minut a CREST H opustí volný oběh a vydá se na cestu k planetě Quinta, tak, jak poručil cizopasník.

V té chvíli si nikdo neuvědomil, že Halut'an opustil můstek. Vyhledal místnost, ve které stály transmitery vlajkové lodi.

Opět měl vyřazený normální mozek a používal jen číselný kód plánovacího mozku.

Když se vrátil zase na můstek, mluvil kapitán právě s parazitem. Rhodan se opakovaně snažil vysvětlit cizopasníkovi, že let na obrovskou planetu Quinta může vést ke zničení CRESTU II.

„Nemůžu se na posádku spolehnout! Mají z tebe strach a bolesti, kterými jsi je trápil, oslabily jejich sílu. Quinta je obrovská planeta, představuje pro nás neúnosné přetížení 1,76 g. I kdyby se podařilo přistání, sotva bychom se tam mohli pohybovat..."

Já už vás donutím, abyste se pohybovali! vysmíval se cizopasník.

Na velké obrazovce bylo vidět Quintu. Parazit předtím vyprávěl posádce můstku o obrovské planetě a tvrdil, že pátá největší planeta soustavy Twin má jenom jediný kontinent, který sedí jako velká čepice na severní polokouli. Zbytek povrchu Quinty je zaplaven vodou.

Kolem planety svítil zelený energetický štít. Rhodan si s úlekem vzpomněl na potíže, které museli překonat při přistávání na ostatních planetách.

„Parazite," pokusil se ještě jednou rozmluvit parazitovi jeho plán přistát na Quintě. „Zahyneš společně s námi v pekle energetických paprsků a žáru."

Tušil, že pokus takovými argumenty ovlivnit parazita, je úplně zbytečný. Odpověď, kterou dostal, potvrdila jeho obavy. Spory byly ovládány jediným přáním, vrátit se na svou mateřskou planetu.

Však já vás všechny přinutím k nejvyššímu výkonu, řekl vetřelec.

Perry Rhodan zmlkl. Pochopil, že nemá smysl uvádět parazitovi

logické důvody.

Parazit začal uskutečňovat svoji hrozbu.

Dva tisíce lidí pocítilo ve stejném okamžiku v těle lehkou bolest. Jen muži na můstku se dozvěděli, že se bolest bude zvětšovat, kdyby jen jeden z mužů nepodával nejvyšší výkon.

„To je nelidské!“ křičel Rhodan rozčileně.

Co je to nelidské? zeptal se parazit a dal tak najevo, že pojem etiky mu nic neříká.

Icho Tolot si stoupl vedle plukovníka Ruda. Ignoroval lehkou tělesnou nevolnost. CREST II se řítila vysokou rychlostí na pátou planetu.

Parazit stále nemohl číst v jeho myšlenkách. Čísla, která běžela v plánovacím mozku Tolota, byla pro parazita stále nesrozumitelná. Tolot náhle napřáhl pravou ruku a přehodil hlavní synchronizační vypínač na nulovou pozici. Ve stejném okamžiku přeměnil metabolismus svého těla a změnil svoje tělesné buňky na krystalickou strukturu tvrdou jako ocel.

Parazit v jeho těle strašlivě zařval. Změna Tolotova těla v kompaktní masu nastala i uvnitř těla. Spory uvnitř jeho těla byly beze zbytku zničeny, nezbyla ani jediná.

Tolot triumfoval, když křik parazita v jeho nitru umlkl.

Podařilo se mu dostat se z vlivu parazita.

Protože zůstával v krystalické formě, nemohl se dobře pohybovat. Všechny klouby byly pohyblivé jen v milimetrovém rozsahu. To mu ale nevadilo. Byl na to zvyklý, že pohyb z místa na místo byl pomalý, každý metr trval řadu vteřin.

Pomalou pohnul hlavou a rozhlédl se po centrále. Všude viděl stejný obraz: muži, šílení bolestí, se svíjeli na podlaze!

Silou vůle se přeměnil do své původní podoby. Věděl, že pokud bude mluvit, uslyší ho parazit v tělech všech ostatních mužů. Nevadilo mu, že dýchá se vzduchem CRESTU II miliony spor. Věděl, že změnou struktury se jich zase zbaví.

Zase začal myslet jen svým plánovacím mozkiem. Beze strachu pozoroval, jak opět nadechuje cizopasíkovy zárodky.

Udivovalo ho pouze to, jak rychle v něm narůstalo množství spor. Jejich počet byl v několika vteřinách tak veliký, že s ním mohl parazit zase začít komunikovat.

Stroze mu oznámil, že celou posádku CRESTU nechá udusit.

„Jen to udělej," ledově poznamenal Tolot. „Nikdy se pak už nedostaneš na rodnou planetu! Je to zločin, nechat lidi udusit!"

To je mne jedno. Chci jen zpátky na svou planetu. Jsem schopen všeho, abych toho dosáhl.

Tolot už zase myslel jenom řadou čísel. Parazit se ho opakovaně vyptával, proč neodpovídá.

Icho Tolot zůstával němý.,

Parazit začal plnit svoji výhrůžku.

CRESTEM se nesl tisícihlasý bolestný, šílený křik.

Haluťan Icho Tolot patřil k staré rase, která měla vysoké etické cítění. Měl už vrozenou vlastnost, že při dobrodružných expedicích, které podnikal, nikdy nesmí uškodit jiné inteligentní bytosti.

V Haluťanových uších dozníval zoufalý křik mužů, Rhodanova vlajková loď padala volným pádem k planetě Qiunta a Icho Tolot proklínal omezení, která ho nutila používat jen plánovací mozek.

Poprvé ve svém dlouhém životě zjistil jak je těžké na otázky morálky odpovídat jen řadou čísel.

Jednal správně, když dal v sázku životy lidí? Směl zachránit většinu posádky za cenu několika set životů?

Parazitovi, který neznal dobro ani zlo, ale jen svůj cíl - návrat domů, se zdálo, že Haluťana přesvědčil.

Chceš ještě víc důkazů mé moci, Tolote?

„Chci s tebou vyjednávat, parazite!" odpověděl Icho Tolot. Na můstku nebyl nikdo schopen pochopit jeho slova.

Sotva dořekl, přepadly ho velké bolesti.

Parazit se snažil překazit mu jeho změny metabolismu.

I Icho Tolot záúpěl, ale bolesti nebyly dost silné, aby ztratil sílu.

Jeho tělesná struktura zase začala krystalizovat.

Spory parazita v jeho těle byly podruhé zničeny.

Stálo ho velké přemáhání, aby neslyšel náрек lidí. Ale on musel

zůstat tvrdý, jinak i on by byl zničen.

Parazit změnil taktiku.

Najednou se lidé, kteří se svíjeli na podlaze, začali zvedat a ze všech stran se hnali k Haluťanovi. Ten se ve svém zkameněném stavu nemohl rychle pohybovat, ale pokud útočníci nezačnou používat paprskomety, nemusí se ničeho bát. Důstojníci CRESTU II ani nechápali, co vlastně dělají, když si o jeho tělo rozbíjeli holé pěsti.

Vtom Tolot uviděl, jak poručík Konrád Nosinski sahá po dezintegrátoru. Rychle změnil svoji tělesnou formu a použil všechny čtyři svoje paže, aby útočící muže odstrčil. Haluťan vyrazil paprskomet z ruky důstojníka dřív, než ho mohl použít.

Vtom ucítil útok zezadu. Napadl ho sám kapitán vlajkové lodi, plukovník Cart Rudo.

Parazit teď rozehrál zcela svoji novou hru. Chtěl svým protivníku dokázat, že je silnější než on.

Přece nemůžu srazit k zemi všechny důstojníky CRESTU II, pomyslel si Icho Tolot. Odrazil se a skočil. Přistál těsně u východu z můstku. Dveře se prudce otevřely a dalším skokem byl Tolot venku na chodbě. Neztrácel ani minutu. Vedlejší šachtou vyjel nahoru do hangáru gazel. Cestou se dostal pod palbu paprskometů. Nebyl zasažen jen proto, že všichni útočníci byli posedlí šílenstvím. Stříleli bez míření.

Po čtyřech se řítíl širokou chodbou. Smetl tři muže, kteří se mu chtěli postavit do cesty. U velkých vrat do hangáru musel několik vteřin čekat, než se otevřely.

Stráž uvnitř hangáru byla také pod vlivem parazita a začala na něj střílet. Věřil své rychlosti a bleskově uhýbal. Čtyři muže musel zneškodnit. Když vyřadil z boje čtvrtého, našel u jeho opasku hypnotizující záříč. V jeho velkých rukách vypadal jako hračka, ale udělal svou práci, takže Tolot už nemusel zbylé muže srážet pěstmi. Vrata se zase zavřela a Icho Tolot byl v hangáru sám. Stálo tu osm gazel připravených k letu. Vybral si tu, která byla nejbližší bráně.

Cestou si natáhl přílbu z tenké průhledné fólie, která byla součástí jeho kombinézy. Nastoupil do gazely a otevřel východ. Ochranný

energetický štít, který obklopoval vlajkovou loď, se na několik vteřin rozevřel a propustil gazelu. Icho Tolot nechal zamořenou loď daleko za sebou. Při jeho dobrodružné povaze ho zklamalo, že se cizopasník nepokusil zabránit mu v útěku. Nastavil řízení, svlékl všechno, co měl na sobě, přivázel části obleku na plastická lanka a vyhodil je otevřenými dvířky, takže vlály za gazelou. Pak změnil strukturu těla, aby v něm nezůstala ani jediná spora. Pak zase vtáhl oděv dovnitř a oblékl se. Byl si jistý, že je teď zcela čistý.

Při tom zaměstnání se nesoustředil na let a pohled na obrazovku mu prozradil, že už málem vrazil do lodi Posbiů. Zapnul translátor a ohlásil veliteli lodi BOX 8323 svůj přílet.

Parazit zcela zbavil posádku CRESTU II vlastní vůle.

Jenom důstojníci vlajkové lodi, v jejichž rukou byl osud asi dvou tisíc mužů, ještě nemysleli na to, aby se příšeře bezvýhradně podrobili.

Ale každý pokus byl zmařen už v zárodku.

Útěk Halut'ana vyvolal u nich otřes. Také Mory se o něm dozvěděla. Ve chvíli, kdy zrovna netrpěla bolestmi, se vydala na můstek. Tam viděla svého muže v rozhovoru s Atlanem. Mluvili o Icho Tolotovi.

„Halut'an se pokusí dosáhnout naší Mléčnou dráhu, tvrdí to náš parazit. Já tomu ale nevěřím, protože Halut'an ví, že by se mu to nikdy nepodařilo..."

Arkonidan ani nedomluvil a už padl v bezvědomí k zemi. Parazit ho nenechal domluvit.

Toto ochrnutí dýchacích orgánů bylo v posledních hodinách nejsilnější zbraní parazita. I ti nejodvážnější se vzdali odporu. Pouze velící důstojníci se mu pokoušeli opakovaně odporovat.

Arkonidanovi nikdo nepřišel na pomoc. Všichni věděli, že musí vyčkat, až se vetřelci zlíbí a ochrnutí dechových orgánů zruší.

Mory, jindy tak odvážná a nebojácná žena, se dívala na svého muže bezmocně. Útěk Halut'ana jí vzal poslední zbytky odvahy.

„Perry, já tomu nemohu uvěřit..."

Položil jí ruku kolem ramen. „Mory, Tolot opustil naši loď, o tom nemůžeme pochybovat.“

„Copak ty také věříš, že utekl?“ zeptala se nedůvěřivě.

„Vždyť jsme ale od okraje Mléčné dráhy vzdáleni 900 000 světelných let. Tolot nemohl být při smyslech, pokud se o to pokusil. Jak se mu vůbec podařilo utéct?“

Záchvat dusnosti u Atlana zatím pominul, silný muž byl opět při vědomí. Mory sáhla do své kabely a vytáhla plastikovou láhev. „Dejte si doušek koňaku, Atlane. Pomůže vám to.“

Atlan se unaveně napil. Rhodan počkal, až se jeho přítel vzpamatuje a pak teprve své ženě odpověděl.

„Nikdo si neumí vysvětlit, jak se to Halut'anovi podařilo, proti vůli parazita opustit naši loď.“

Mory potřásla hlavou. Nedovedla si sobecké počínání Tolota vysvětlit. Rhodan jí naznačil, aby opustila můstek. Odcházela s pocitem, že jí muž něco zamlčel.

Atlan se pokusil postavit.

„Na tvém místě bych ještě odpočíval,“ káral ho Rhodan.

První administrátor šel k sedadlu hlavního pilota a bezmyšlenkovitě zíral na řídicí pult.

Teprve, když bleskurychle oběma rukama stiskl ovládací páky a když v témže okamžiku naskočil na CRESTUII kalup, pochopil Epsalan, co má jeho velitel v úmyslu. Chtěl vyskočit a pustit Rhodana do pilotního křesla, ale už se k tomu nedostal. Parazit zaútočil právě ve chvíli, když vlajková loď Solárního impéria vstoupila do lineárního prostoru. Rudo pocítil krutou bolest a zhroutil se zpět do křesla. Ostatní důstojníci se v bolestech zhroutili na podlahu. Také Rhodan upadl na ovládací panel. Na něm zvlášť se parazit mstil. Nejmocnější muž Impéria se zoufale lapal po dechu.

Nepodařilo se mu to. Ale ani parazitovi se nepodařilo ho přinutit, aby vrátil loď zpět do normálního prostoru.

Rhodan zapnul kalup z posledních sil. Loď se hnala s neuvěřitelným zrychlením do meziprostoru. Každou vteřinou se vzdalovala od systému dvojčat a od planety Quinta.

Když se pak Rhodan pomalu sesunul přes ovládací pult k zemi, zdálo se, že parazit úplně ztratil přehled. Chvilí trvalo, než si uvědomil, že musí zbavit bolestí alespoň Epsalana.

Zase to trvalo chvilí, než Cart Rudo nabral síly.

Cart Rudo byl jediný muž, který v té chvíli byl ještě při vědomí. Když pak vyváděl svoji loď z lineárního prostoru a nabral kurs na planetu Quinta, nebyl už opět pánem své vůle.

Planeta Quinta byla zahalená do svého zářivého zeleného štítu a na obrazovce byla sotva viditelná. Epsalan pochopil, že je teď od nich mnohem dál než předtím. Pak ho zase zachvátila bolest a on se zhroutil v křesle.

CREST II se neovládána řítila ke svému vzdálenému cíli.

Icho Tolot se svojí gazelou nezaletěl do některého gigantického hangáru. Nechtěl, aby se třeba jen jediná spora dostala na loď BOX 8323.

Zapnul automatického pilota, který měl gazelu zavést do hloubi prázdného prostoru.

Sám se přenesl do lodi Posbiů. Když vstoupil do hangáru, obstoupili ho biopositroničtí roboti, kteří vypadali jako lidé.

Zapnul malý translátor, který si jako jediný přístroj vzal s sebou. Na svůj dotaz ale nedostal odpověď. Nevadilo mu, že je v hangáru tma. Tepelné paprsky, které roboti vyzařovali, mu stačily k orientaci. Konečně se kruh robotů rozestoupil a on byl vyzván, aby je následoval.

Vpředu šel robot, který se ani jednou na něj neohlédl. Halut'an sledoval během cesty se zájmem všechny zvláštní prostory, kterými procházeli. Některým věcem, které viděl, nerozuměl. Když Posbi zůstal po dlouhém pochodu stát a ukázal na přístroj před sebou, zeptal se Ichu Tolot udiveně: „Tohle má být transmitter?“

Ve svém translátoru uslyšel, že jde o nejvýkonnější přenašeč hmoty na BOXU 8323.

Nenechal na sobě znát překvapení, ale klidně požádal, aby transmitter propojili s přenašečem hmoty na CRESTU II.

Nevěděl, co Posbi na obrovském transmitteru dělá. Byl překvapený

sdělením, že CREST II se v současné době pohybuje v lineárním prostoru.

„V jakém kurzu?“ chtěl vědět.

„Směřem k Mléčné dráze!“

Icho Tolot zapnul svůj plánovací mozek. Bleskurychle promyslel všechny možnosti. Nejpravděpodobnější zůstaly dvě:

Zaprvé: Parazit dal povel vyhledat meziprostor.

Zadruhé: Někdo z vedení na můstku se zoufalou odvahou přešel do lineárního prostoru.

Tolotův plánovací mozek přidělil druhé možnosti nejvyšší stupeň pravděpodobnosti.

„Počkáme,“ řekl Tolot lakonicky.

Dlouho čekat nemuseli. CREST II se rychle vrátila zpátky do normálního prostoru. Robot uvedl jeho současný kurz: „Směr planeta Quinta.“

Posbi Haluťana ujistil, že teď bude spojení možné. V té chvíli vyšlehl z transmiteru typický oblouk plamenů. Posbi neúčastně sledoval, jak Haluťan mění své tělo ve strukturu krystalů. Jako stroj z dob prvních robotů se Tolot sunul k transmiteru. Překonat těch několik metrů mu trvalo celé minuty. Pak náhle zmizel. Na místě, kde předtím stál, zůstal ležet jen teď už zbytečný translátor.

Stejně pomalu, jako vstupoval do transmiteru na BOXU 8323, vycházel z protilehlého přístroje na CRESTU II. Ponechal si svou změněnou strukturu. Parazit, který reagoval jen na organické látky, nesměl za žádnou cenu vědět, že se Tolot vrátil. Teď se musel nezpozorován dostat na místo, kde před několika hodinami udělal určité přípravy.

Centimetr po centimetru ohýbal pravou paži, aby zapnul deflektor svého ochranného obleku. Místnost, v níž stál transmitter, nebyla střežená. Své prostřední oko nespouštěl z kontrolního světla nad zavřenými dveřmi. Věděl, že se na můstek přenášejí signály o činnosti transmiteru, také jeho propojení s transmitterem BOXU 8323 muselo být hlášeno. Jenže při poměrech, které v posledních dnech vládly na palubě, nebylo divu, že důstojníci tyto signály přehlédli. Trpělivě dál

ohýbal ruku, až se mu podařilo deflektor zapnout. Teď byl ve svém bojovém obleku neviditelný.

Opustil místnost s transmitterem. Nekonečně pomalu se sunul k antigravitační šachtě. Když pak stoupal šachtou ke svému cíli, uvědomoval si, že je před ním ještě nejobtížnější část jeho smělého plánu.

Vedoucí inženýr CRESTU II Bert Hefrich nedůvěřivě prohlížel svou tvář v kapesním zrcátku.

„To přece vůbec nejsem já!“ říkal si. „Takhle jsem nikdy nevypadal. Je ze mě starý člověk!“ Přitom mu bylo teprve třiatřicet. Ještě zmalátnělý posledním záchvatem bolesti se těžce opíral o psací stůl.

Nebyl ale natolik vyčerpaný, aby přeslechl akustický kontrolní signál. Na přístrojové desce blikalo červené světlo. „To se mi ještě nestalo,“ mručel Hefrich. „Do prostoru kalupu vnikl někdo, kdo nepatří k týmu...“ Zapojil se interkomem do oddělení kalupu. „Tady Hefrich. Hned zjistěte, kdo vám pobíhá po oddělení!“

Mladičký inženýr, jehož tvář byla také poznamenaná utrpením, se chabě zeptal: „V mém oddělení...?“

„Ano, ve vašem oddělení. Dělejte, pošlete roboty, ať to tam prohlédnou, a podejte mi hlášení.“

Obrazovka potemněla. Hefrich složil hlavu do dlaní a zavřel oči.

Už bych to podruhé neudělal, říkal si v duchu. Před deseti minutami se pokusil vypnout impulzní motory CRESTU II, a zaplatil za to záchvatem bolesti, který zastínil všechno předchozí. Ale nejen on se svíjel v křečích - parazit neušetřil ani jednoho muže v jeho oddělení. Někteří předtím dali pokyn robotům, aby nastoupili na jejich místo,

kdyby sami nemohli vykonávat službu. Cizopasník je nemilosrdně donutil, aby svůj příkaz odvolali. Tak byl poražen pokus Berta Hefricha zastavit let CRESTU II na planetu Quinta, stejně jako všechny dosavadní pokusy.

Vetřelec, rozdělený do dvou tisíc těl, byl informován o všem, co se kde v kulovité lodi dělo. Trestal záchvaty bolesti každého, kdo se pokusil zmařit jeho snahu doletět na planetu Quinta.

Ozval se Hefrichův interkom. Ani si neuvědomoval, že už uteklo

víc než půl hodiny. Mladý inženýr hlásil: „Právě se vrátil poslední robot. Nikoho nepovolaného nenašli. Není možné, že naše kontrolní zařízení selhává?“

„Na CRESTU II je teď možné všechno..." odpověděl major Bert Hefrich. Cítil, že je zcela vyčerpaný.

Chráněn svým deflektorovým štítem stanul Icho Tolot na ochozu hlavního vypínače kalupu. Viděl, jak přišli a zase odešli roboti. Věděl, že ho nemohou nijak zaměřit. Okem na čele pozoroval dlouhou přístrojovou desku. Teď se vyplatilo, že mu Hefrich ukázal konstrukční podklady ke kalupu. Prováděl jednu kontrolu za druhou. Jeho zaměr se musel zdařit, jinak se CREST II stane hroblem dvou tisíc těl.

Bez závad proběhla i sedmá kontrola. Najednou se Haluťan zaposlouchal. Uslyšel vytí absorbérů přetlaku. Věděl, co to znamená. Vlajková loď brzdí těsně nad povrchem planety Quinta! Už je skoro u cíle, k němuž směřuje parazit.

Na poslední, osmou kontrolu už nebyl čas.

Haluťan přehodil páku lineárního konvertoru u kalupu. Síly, které jindy vyzařovaly ven, začaly působit uvnitř CRESTU II. Na tři vteřiny se vnitřek lodi proměnil v parastabilní hyperpole.

Tolot bedlivě sledoval čas. Na začátku čtvrté vteřiny pole vypnul. Tušil, k čemu v lodi v tom kratičkém časovém úseku došlo. Na palubě lodi jistě nebyl ani jeden člověk, který by pochopil, jak se stalo, že necítí žádnou bolest. Tolot si ale nebyl jistý, jak hyperpole účinkuje na parazita.

Teď mu nezbývalo nic jiného, než se spojit rádiově s můstkem a dát vetřelci vědět o své přítomnosti na lodi.

Zapnul vysílačku, ale nikdo se neozval. Zkusil to podruhé a zase mrtvolné ticho!

Jeho oko na čele přelétlo znovu všechny přístroje, jeho plánovací mozek znovu všechno přepočítal a zhodnotil vedlejší účinky hyperpole. Pětidimenzionální vibrátorový spínač by mohl poškodit lidský mozek, kdyby byl příliš vysoce dávkován. I když věděl, že pro lidi na CRESTU to má velmi nepříjemné účinky, přece nemohl změnit

svůj plán.

Mnohem víc než na lidi působily vibrační účinky na parazita. Spory byly na vibrace precitlivělé! A na tom byl založen Haluťanův plán. Chtěl ochromit všechny funkce parazita tak, aby už neměl sílu lidi vydírat.

Znovu zavolal rádiem můstek.

Slyšel sténání a zvuky. Copak ani jeden z mužů nepoužije interkom?

„Tady Rhodan...”

„Icho...” ohlásil se Tolot. „Víte, co se právě stalo?”

Tolot se v Rhodanovi nezklamal. První administrátor ihned pochopil, co od něj chce Haluťan slyšet.

„Parazit ve mně řve, Tolote, a mně se zdá, že se mi rozskočí hlava.”

Rhodan už dál nemohl mluvit. Obr zatím znovu zapnul hyperpole a s ním vibrační spínač. Nárazy se opakovaly po dvou sekundách.

„Křičí...! Stále křičí...! ” podával zprávu Rhodan.

„Pokouší se znovu u mne vyvolat bolest, ale ta je jen slabá, dá se snést...”

Haluťan zapínal vibrační spínač po deseti sekundách. Všichni lidé na celé lodi slyšeli ve svém nitru cizopasníka zoufale křičet.

Působení vibrací, které pro lidi byly jen mírně nepříjemné, vyvolávalo u parazita nesnesitelnou bolest a vibrace úplně ochromovaly jeho funkce.

Icho Tolot opakovaně vypínal a zapínal spouštěč. Lidé ve svém mozku opakovaně slyšeli zoufalejší a zoufalejší sténání.

„Zaměřte kurz na Sextu! Leťte s největším zrychlením!” křičel Tolot na Rhodana. „Řekněte parazitovi, že ho přivedu k šílenství, pokud neopustí tělo každého člověka na lodi!”

Ze všech stran přicházely zprávy, že parazit už nedokáže přestat naříkat. S každým novým úderem byl intelekt monstra slabší a slabší.

Mezitím mířila CREST II s nejvyšším možným zrychlením na pustou Sextu.

Tolotův fantastický plánovací mozek vypočítal, že intervaly mezi vibračními údery je nutno prodloužit na dvacet vteřin. Bylo nutné

chránit mozky lidí. Parazit byl zatím už tak slabý, že se lidé začínali po mnoha dnech utrpení cítit opět lépe.

„CREST II je připravena k přistání na Sextě...," slyšel Icho Tolot. Byla to už pátá hodina nelítostného boje.

„Výška nad Sextou pět tisíc metrů!" To byl hlas Epsalana Ruda.

Z laboratoře přišla zpráva, o které všichni zatím jen snili. Monstrózní parazit opustil lidská těla!

Chvilí potom bylo na celém CRESTU II vidět všude totéž: všechny dveře dokořán, v laboratoři boxy se zárodky otevřené. Vzduch v kulovité lodi byl plný pomalu se vznášejících tenkých vláken. Všechny směřovaly k antigravitačním šachtám. Pouze cesta k hlavní šachtě byla volná. Ostatní dal Rhodan včas uzavřít.

Lehký náraz při přistání CRESTU II nikdo ani nezpozoroval.

Icho Tolot stál na galerii hlavního vypínače energetického konvertoru kalupu. S přesností atomových hodin vypínal a zapínal spouštěč: pět vteřin pauza - dvě vteřiny nárazy vibrací!

Vibrační nárazy hnaly přišeru ven. Nestvůra o hmotnosti několika tun se jako bledězelený proud pokoušela uniknout nárazům vibrací útekem na pustou planetu Sexta.

„Jak to vypadá u hlavní brány?" vyzvídál major Cer Wiffert.

„Poslední vlákna spor dohnala hlavní masu. Je to úžasné vidět, jakou rychlostí odtud uhánějí..."

Pak vystřelil velitel dělostřelců z děl CRESTU II. Bylo vidět, že v místě zásahů nestvůra zahynula.

Velká ústa Halut'ana se otevřela k blaženému úsměvu. Jeho velké červené oči zářily. Díval se dolů na Perryho Rhodana, jeho ženu a Atlana. „Mohlo to být horší," řekl klidně. „Udělal jsem velkou chybu. Měl jsem včas přenést své vědomosti o sporách do zásobníku plánovacího mozku. Normálním mozkiem jsem přemýšlet nemohl, aby mi ta nestvůra nečetla myšlenky. Proto jsem všechno promýšlel v číselných kombinacích. Tak tak. Už před několika sty lety o mně na Halutu říkali, že jsem trochu lehkomyšlný. Myslím, že měli pravdu..."

Po těch slovech těžkopádně odkráčel z kabiny. Rhodan, Mory a Atlan se ani nedostali k tomu, aby Icho Tolotovi poděkovali za svou

záchranu.

Kurt Brand PARAZIT

Edice Perry Rhodan, sv. 204

Z německého originálu Das Drung, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH
v Rastattu roku 1969, přeložil František Fabián.

Vydal jako svou dvoutisící čtyřicátou čtvrtou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves.

Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném
podá a objednávky přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku
a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s.,
administrace vývozu tisku, Hvožd'anská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint—KAPA

a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel./fax: 004217/4445 3334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč